ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1922.-ΕΤΟΣ Δ' ΑΡ. 192
ΣΑΒΒΑΤΟΝ 3 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ
ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 50
ΕΠΙΤΑΓΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΑΠ' ΕΥΘΕΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ κ. ΑΝΤΩΝΙΟΝ Μ. ΣΥΡΙΓΟΝ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
Ὁδὸς Ἁγίου Κωνσταντίνου 7)

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἐτησία δρ. 30.— Ἑξάμ. δρ. 15
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ » » 60.— » » 30
ΑΜΕΡΙΚΗΣ » Δολ. 4.— » Δολ. 2
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:
ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ: 50 λεπτὰ ἡ λέξις. Ἐξαιρετικῶς διὰ τοὺς πολεμιστὰς 30 λεπτὰ ἡ λέξις. Διὰ ποιήματα καὶ ἐμπορικὰς καταχωρίσεις ἰδιαίτεραι συμφωνίαι.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΣΤΟ ΤΕΝΝΙΣ

ΑΝ ΗΞΕΟΕ ΑΝΔΡΑΣ...

Ἕνα πολὺ σίκ προιζιάνικο περιοδικὸ ἐρωτᾷ τὸς ἀναγνωστρίας του:

«Ἐὰν ἤσαστε ἄνδρας ποιὸν τρόπο θὰ ἐποτιμούσατε γιὰ νὰ κατακτᾶτε τῆς γυναίκες;»

Τὸ ζήτημα εἶνε πολὺ γτελικάτο. Τὸ φλέρτ, ὁ ἔρως δὲν εἶνε καὶ τόσο εὔκολο πρᾶγμα. Προκαλεῖ ἐκτάκτως γλυκιὲς συγκινήσεις, ἀλλὰ καὶ πολὺ σκληρὲς ἀπογοητεύσεις.

Καὶ στὰς ἀπογοητεύσεις φταίει πρὸ παντὸς ἡ μέθοδος. Τὸ οὐσιῶδες εἶνε νὰ βρῇ κανεὶς τὴν καλλιτέραν. Ἀλλὰ ποιὰ ἄραγε νὰ εἶνε αὐτή; Πρέπει νὰ δείχνεται ὁ ἄνδρας ἱπποτικῶς τολμηρὸς ἢ παρθενικῶς ἄτολμος; Ταπεινὸς καὶ περιποιητικὸς ἢ ὑπερήφανος καὶ ἀνυπόμονος; Συγχρατημένος ἢ περιπαθής;

Καὶ σὲ ποιὸν ἄλλον μπορεῖ ν' ἀποταθῇ κανεὶς γιὰ νὰ μάθῃ μιὰ καλὴ μέθοδο ἐπιτυχιας, ἀν ὄχι στὴς ἴδιες τὴς γυναίκες;

Με τὴν σκέψιν αὐτὴν τὸ παρισινὸ περιοδικὸ ἔσκειλε ἕναν ρεπόρτερ του νὰ ζητήσῃ τὰς γνώμας μερικῶν διασήμων γυναικῶν ἠθοποιῶν καὶ συγγραφέων τῶν Παρισίων. Καὶ ὁ ρεπόρτερ γραφει:

«Ἡ τύχη βοηθεῖ τοὺς τολμηροὺς, μοῦ εἶπε ἡ κυρία Οὐγκὲτ Ντυφλὸς (ἠθοποιός). Πρὸ παντὸς ὁ ἄνδρας πρέπει νἄχῃ πεποίθησι στὸν ἑαυτό του.

—Ἀ, μαντάμ, εὔκολα λέγεται αὐτό. Μὰ πῶς μπορεῖ νὰ εἶνε κανεὶς τολμηρός, μπροστὰ σὲ βλέμματα σὰν τὰ δικά σας!

—Δεύτερον: Νὰ ἔχῃ τὴν φήμην προηγουμένων κατακτήσεων.

—Μ' ἄλλα λόγια, γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ, πρέπει νὰ.. ἔχῃ ἤδη ἐπιτύχει;

—Ἐὰν τὸ ξέρετε ὅτι μόνο στοὺς πλουσίους διανείζουν; Καὶ τέλος νὰ εἶνε διακριτικός.

»Μετὰ τὴν κυρίαν Ντυφλὸς, ὁτὸ καμαρίνι τῆς ὀμοιονίδος Παριζιὸς. Μπαίνω μὲ τὸ ἐρώτημά μου στὰ χείλη.

—Δεσποινίς, ἂν ἤσθε ἄνδρας, πῶς θὰ ἐκάνατε γιὰ νά...

Ἡ δεσποινὶς Παριζὶς χαμογελᾶ. Ἐμάντευσε. Μήπως θὲν εἶνε γνωστὴ ἡ γνώμη της ὅτι ὁ ἄνδρας δὲν ἔχει ἄλλον προορισμὸν στὸν κόσμο παρὰ ν' ἀρέσῃ στὴς γυναίκες;

—...ἐπιτυχάνω στὴς γυναίκες; Νὰ ἡ συνταγή μου: πρέπει νὰ κάνετε τὸ ἐκ διαμέτρου ἀντίθετον ἐκείνου ποὺ κάνουν οἱ ἄνδρες συνήθως. Παίρνετε ἕνα μπομπόν;

Δεστάζω: τί κάνουν συνήθως οἱ ἄνδρες στοὺς ὁποίους ἡ δεσποινὶς Παριζὶς προσφέρει μπομπόν; Πολὺ θὰ ἤθελα νὰ τὸ ξέρω, γιὰ νὰ κάνω τὸ ἀντίθετον. Δὲν τὸ ξέρω ὅμως καὶ τὸ ρίχνω στὴν τύχη. Ροκανίζω μιὰ σοκολατίνα.

—Τί κάνουν λοιπὸν οἱ ἄνδρες;

—Ἀνοησίες.

—Καὶ ποιὲς ἀνοησίες;

—Ὅλες. Ἀλλὰ μὲ συγχωρεῖτε, πρόκειται ν' ἀλλάξω τοναλέττα...

Εὔσχημος τρόπος ξεφορτώματος. Ὡρισμένος ἄλλη φορὰ δὲν θὰ δεχθῶ μπομπὸν ἀπὸ γυναίκα. Τὸ ἀντίθετον τῶν ἄλλων ἀνδρῶν.

»Τρέχω στῆς κυρίας Μαργαρίτας Μορενό, τῆς ὁποίας εἶνε γνωστὴ ἡ ἐπιτυχία στὸν «Δὸν Ζουάν».

—Γιὰ νὰ ἔχῃ ἐπιτυχίες ἕνας ἄνδρας στῆς γυναίκες πρέπει νὰ μεταχειρίζεται τὰ μέσα ποὺ τοῦ προσφέρει ἡ γυναίκα. Στὸν ἔρωτα κυβερνᾶ ἡ γυναίκα. Ὅταν τὴν βοῆτε στὴν κατάλληλη ψυχολογικὴ στιγμή, ὅταν σᾶς προσφέρῃ μιὰ εὐκαιρία, ἐπωφεληθῆτε ἀμέσως. Ἀλλοιῶς πετάει τὸ πουλί.

«Ἡ σειρὰ τῆς κυρίας Σεσὶλ Σορὲλ (τῆς καλλιτέρας μετὰ τὴν Σάραν Μπερνάρ τραγωδοῦ τῆς Γαλλίας).

—Γιὰ νὰ κατακτήσετε μιὰ γυναίκα πρέπει νὰ τὴν ἀγαπᾶτε, νὰ τὴν λατρεύετε, νὰ τὴν δέρνετε καὶ νὰ γίνετε ὁ δαμαστής της.

«Καὶ τέλος ἡ συγγραφεὺς τῆς Κλωντίν, κυρία Κολέτ.

—Γιὰ νὰ κατακτήσετε μιὰ γυναίκα; Μὰ ἀρκεῖ ἁπλῶς νὰ εἶσθε ἄνδρας, ἀγαπητὲ κύριε.

Ἀηλαδὴ νὰ δείχῃ ὁ ἄνδρας πολὺν ἀνδρισμὸν εἰς ὅλας του τὰς ἐκδηλώσεις. Ἀληθέστατον.»

Καὶ αὐτὰ μὲν λένε αἱ Παριζιανες. Ἀλλ' αἱ Ἑλληνίδες; Πῶς νομίζουν ὅτι πρέπει νὰ εἶνε ὁ ἄνδρας γιὰ νὰ ἐπιτυγχάνῃ ἐρωτικῶς; Πῶς φαντάζονται ἐκεῖνον ποὺ θα τος ἔκανε νὰ τὸν ἀγαπήσουν;

Περιμένω τὰς γνώμας τῶν ἀναγνωστριῶν τῆς «Σφαίρας» ἐπ' αὐτοῦ. Ἐλπίζω ὅτι θὰ εἶνε δημοσιεύσιμες.

ΡΟΜΕΟ

ΟΔΗΓΟΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΝΕΟΠΛΟΥΤΟΥΣ

Στὸ Τραπέζι

Ὅταν στὸ ἐπ σημο γεῦμα, π ὑ ἐγελάστηκαν καὶ σᾶς προσεκάλεσαν, κάθεστε πλαΐ σὲ μιὰ ὀεσποινίδα ἡ μιὰ ὡραία κυρία, ἐπιβάλλεται ὀπαραιτήτως ὑπὸ τῆς ἐθιμοτυπιας νὰ τῆς κάνετε κόρτε ὑποτραπέζιον μὲ τὸ πόδι. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει κινδυνεύετε νὰ τὴν δυσαρεστήσετε.

Ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ μετὰ τὸ φαΐ καθαρίζουν τὰ νύχια τους μὲ τὸ μαχαίρι. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶνε τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς εὐγενείας, Μὴν τοὺς μιμεῖσθε.

Ἀποφεύγετε ὅσο μπορεῖτε νὰ γαργαλᾶτε τὴν πλησίον σας ὑπὸ τὸ ἀναιμικὸν πρόσχημα ὅτι θέλετε νὰ τὴν διασκεδάσετε καὶ νὰ την καμετε νὰ γελάσῃ. Οἱ γυναῖκες, σ' ἕνα γεῦμα, διασκεδάζουν καὶ γελοῦν μόνον ὅταν τοὺς λένε ἐξυπνα κ' εὐχάριστα λόγια.

Ἐπίσης δὲν συνηθίζεται νὰ πίνετε κρασὶ ἀπὸ τὸ ποτῆρι τῆς, παρὰ μόνον ἐὰν ἡ ἰδία σᾶς τὸ ἐπιτρέψῃ - πρᾶγμα ποὺ σπανιώτατα συμβαίνει.

Εἶνε περιττὸν νὰ προσθέσω ὅτι δὲν συνηθίζεται καθόλου νὰ καγῃ λάβῃς τὸ ἀριστερό σας χέρι, καί, ἀντὶ νὰ βάνετε τὴ μπουκιὰ στὸ στομα, νὰ βγανετε τὸ μάτι σας μὲ τὸ πηροῦνι ποὺ κρατᾶτε. Ὤ, ποὺ νὰ κατορθώσετε νὰ τῶρτε εὐπρεπῶς, ἀποφεύγετε νὰ πηγαίνετε σὲ ἐπίσημα γεύματα. Καί, ἂν ἐπιμένετε νὰ πηγαίνετε, ἀποφεύγετε τοὐλάχιστον εὐσχήμως τὰ φαγιὰ ποὺ τρωγονται δύσκολα: τὰ κοτόπουλο, τὰ ψάρια, τὰ πορτοκάλλια, τὰ ροδάκινα κλπ.

Καί, ἂν πρόκειται νὰ λέτε ἀνοησίες, μὴν ἀνοίγετε τὸ στόμα σας πρὰ γιὰ νὰ τῶρτε μόνον.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΕ

ΛΟΥΛΟΥΔΟΛΑΛΗΜΑ...

...Κι' ἡ νύχτα εἶχε πιὰ ἁπλώσῃ τὶς διάπλατες μαῦρες φτεροῦγες της..., ἐνῷ τ' ἀργυρόχλωμο φεγγάρι ἀργοσάλευε, τρεμουλιαστὸ καὶ μισοσβυσμένο... Τὰ ναρκωμένα λουλουδα... κύταζαν θαμπωμένα τ' ἀχιτιδόσπαρτα ἄστρα..,κι' ἦσαν πτημμυρισμένα ἀπὸ τὴ θεία ἐκείνη μαγεία που σκορπᾷ ἡ φεγγαρόλουστη νυχτιά...

...Πόσα τραγούδια δὲν θἄθελαν νὰ ψάλλουν τ' ἄλαλα κεῖνα λούλουδα!... Πόσα δὲν θἄχαν νὰ εἰποῦν!...

...Κι' ἡ νύχτα ποῦνε τὸ καταφύγιο τῶν βουβῶν καὶ τῶν θλιμμένων..., σ' ἕνα της ἀπόκρυφο καὶ μυστικὸ καπρίτσιο.., ἔδωσε σ' ὅλα τὰ νεκρὰ κεῖνα λούλουδα,, αὐτὴ ἡ νεκρή... τὴ δύναμι τῆς λαλιᾶς... Καὶ τ' ἄνθια ἀνατρίχιασαν στ' ἀπίστευτο αὐτὸ θαῦμα,κι' ἄρχισαν νὰ ἱστορίζουν τὶς ξεχασμένες διηγήσεις, ποῦ γεννήθηκαν ἀπ' τὴν ἀγάπη κι' ἔσβυσαν σὰν τὰ καλοκαιρινὰ σύγνεφα.., ἀφίνοντας ξοπίσω των, γλυκειὲς καὶ μεθυστικιὲς ἀναμνήσεις περασμένου καιροῦ... Κι' εἶπαν γιὰ τὶς ξεδιάντροπες ἀγάπες καὶ τὰ λάγνα φιλιά, γιὰ τ' ἄσελγα καὶ αἰσχρὰ ὄργια.., καὶ γιὰ τὰ πικρὰ πτράπονα τῶν ψυχῶν ποῦσβυσαν....

..Κι' ἐγώ, κεῖνο τὸ βράδυ, ναρκωμένος ἀπὸ πτνόρτες ὀνειροπολήσεις, στάθηκα κι' ἀφουγκράστηκα ὅλη τὴν ξωτικιὰ κείνη μελῳδία, ποὺ φτερούγιζε γύρω ἀπὸ τ' αὐτιά μου... ἁπαλὴ κι' ἁρμονική.., σὰν τὸ τραγοῦδι μιᾶς κιθάρας ποὺ παίζουν τῆς χαλαρωμένες χορδές της μαγεμμένα κρινοδάχτυλα...

Λούλουδος Ἀνεμώνας

ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΣ

Ἔλεγε κυττάζοντος τὴ θάλασσα:

—Ναί σ' ἀγαπῶ σε' ἀληθινά' εἶν' ἡ ἀγάπη μου πλατειὰ σὰν τὰ κύματα, εἶνε ἀγνὴ σὰν τὸ γαλάζιο χρῶμα τους, εἶνε λευκὴ σὰν τὸν ἀφρό τους. Τὸ φεγγάρι, ὅταν βγαίνει, καθρεφτίζεται στ' ἀσημένια νερά, κι' ἡ ψυχή μου καθρεφτίζεται μέσ' τὴν ἀγάπη σου.

—Τρέχει ἡ βαρκοῦλα στὰ μολακὰ κύματα καὶ κολπώνεται τὸ ἄσπρο της πανάκι, κι' ἡ ψυχή μου γλυστράει ἀνάμεσα σὲ παληὲς θύμησες καὶ χάνεται στὸ πέλαγος τῆς ἀγάπης σου.

— Ἕνα νοσταλγικὸ τραγοῦδι χάνεται στὸ κύματος τὸ ἀρόϊσμα, καὶ κάθε μου λύπη χάνεται στὴ χαρὰ τῆς ἀγάπης σου....

Ἔτσι μιλοῦσε κυττάζοντας τὴ θάλασσα κι' ἔτρεχε τὸ βλέμμα του μακρυὰ σ' ἕναν κόσμο ὀνειρεμένο, κι' ἔτρεχε ἡ ψυχή του κοντά της.

Μ. Λομοκίτης

Ο ΣΚΟΠΟΣ ΑΓΙΑΖΕΙ ΤΑ ΜΕΣΑ

Ὁ κ. Ἀρμόδιος εἶχε μιὰ γυναικούλα χαριτωμένη, ἀλλὰ εἶχε καὶ τὴν ἀνοησία νὰ μὴ τὴν προσέχῃ καθόλου, παρὰ νὰ τὴν ἀφήνῃ μόνη στὸ σπιτι, κι' αὐτὸς νὰ μουρταρεύῃ μὲ διάφορες παξιμαδό.

Παρ' ὅλα ταῦτα ἡ γυναῖκα του ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν ἀγαπᾶ τρυφερὰ καὶ οὔτε ἤθελε ν' ἀκούσῃ τὰς συστάσεις ποὺ τῆς ἔκαναν οἱ καλὲς φιλενάδες της ὅτι ἔπρεπε ν' ἀρχίσῃ νὰ τὸν ἀπατᾶ κι' αὐτή. Ἐμηχανεύετο μόνον νὰ βρῇ ἕναν τρόπον διὰ τοῦ ὁποίου θὰ ἐπανέφερε τὸν ἄπιστον σύζυγον εἰς τὴν εὐθεῖαν ὁδόν.

Καὶ δὲν ἤργησε νὰ τὸν εὕρῃ. Μιὰ μέρα, ποί, ὅλως ἀπροσέπτως, ἐδέχθη νὰ τὴν βγάλῃ ἕναν περίπατο στὸ Ζάππειο, τὸν εἶδε, στο δρόμο καθὼς ἐπήγαιναν, νὰ κυττάζῃ ἐπίμονα καὶ φλογερὰ μιὰ μικροῦλα ποὺ περνοῦσε.

—Τί πράξενοι ποὺ εἶνε οἱ ἄνδρες! εἶπε ἡ κ. Ἀρμοδίον. Ἔχουν ἕνα θησαυρὸ στὴ διάθεσί τους καὶ δὲ μποροῦν νὰ τὸ καταλάβουν. Δὲν εἶναι ἐγὼ χίλιες φορὲς καλλίτερη ἀπ' αὐτὴ τὴ μικροῦλα ποὺ κυτταζες; Εἶναι ὁ μόνος ποὺ δὲν τῶχεις καταλάβει ἀκόμα. Ὅταν βγαίνω μόνη, ὅλοι οἱ διαβάτες γυρίζουν καὶ μὲ θαυμάζουν στὸ πέρασμά μου.

—Ἀλήθεια! ἔκαμε εἰρωνικῶς ὁ κ. Ἀρμόδιος.

—Θὰ στὸ ἀποδείξω ἀμέσως. Ἄφησέ με νὰ προχωρήσω μόνη μερικὰ βήματα καὶ θὰ τὸ ἰδῆς.

Καὶ πράγματι, μετ' ὀλίγον ὁ κ. Ἀρμόδιος δὲ μποροῦσε νὰ πιστεύσῃ στὰ μάτια του. Ὅλοι οἱ ἄντρες ἐστέκοντο γιὰ νὰ κυττάξουν μὲ βλέμματα πόθου τὴν προπορευομένην γυναίκα του. Πολλοὶ μάλιστα ἐγύριζαν πίσω καὶ τὴν παρηκολούθουν. Μία μητέρα ἐμπάτισε τὸ παιδάκι της γιὰ τὴν ἐκτιμονῆ μὲ τὴν ὁποίαν τὴν ἐκυτοῦσε.Καὶ σὲ λίγο ὅλοι οἱ διαβάτες τοῦ δρόμου ἐπορακολουθοῦσαν τὴν κ. Ἀρμοδίου καὶ τὴν κατέτρωγαν μὲ τὰ βλέμματά τους, σὰν νὰ τοὺς εἶχε πιάσει ὅλους ξαφνικὰ, ἐπὶ τῇ θέᾳ της,μία ἀκαταγίκητος ἐρωτικὴ λύσσα.

Βρέ, νὰ πίρῃ ἡ ὀργή! διελογίσθη ὁ κ. Ἀρμόδιος. Ἔχω μιὰ τόσο ποθητὴ γυναίκα καὶ δὲν τὸ πῆρα ἀκόμη χαμπάρι!...

Ἐπεπάγυνε τὸ βῆμα, πῆρε τὴ γυναίκα του ἀπ' τὸ μπράτσο κι' ἐβιάστηκε νὰ ἐπιστρέψουν στὸ σπίτι γιὰ νὰ τῆς ἀποδείξῃ ἐμπράκτως τὸν ἔρωτά τον.

Ἀλλὰ πῶς ἡ κ. Ἀρμοδίου εἶχε κατορθώσει νὰ προκαλέσῃ τόσον ζωηρὰν τὴν προσοχὴν ὅλων τῶν ἀνδρῶν; Ἁπλούστατα. Τὴν ὥραν ποὺ προεπορεύετο, ἐξεκούμπωσε ἕως κάτω ὅλο τὸ κορσάζ της, ἄνοιξε τὸ μαντῶ της, καὶ ἄφησε νὰ φαίνωνται ἐξ ὁλοκλήρου αἱ δύο τρυφεραὶ σαρκώδεις στρογγυλότητες τοῦ στήθους της, ποὺ ὑπέτρεμαν γαργαλιστικώτατα, καθὼς ἐβάδιζε.

Βέβαια, δὲν ἦταν ἐξαιρετικὰ καλὴ αὐτὴ ἡ πρᾶξις της. Ὁ σκοπὸς της ὅμως νὰ ἐπαναφέρῃ τὸν σύζυγόν της εἰς τὰς νομίμους ἀπολαύσεις τῆς συζυγικῆς παστάδος, ἦταν ἠθικώτατος. Καὶ τὸν ἐπέτυχεν. Ὡς γνωστὸν δέ, ὁ σκοπὸς ἁγιάζει τὰ μέσα.

Μ. ΣΤΗΡΙΩΣ

ΜΕΣΑ Σ' ΕΝΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙ

Μονολογεῖ: σὰν ἔφτασαν
σὲ ὕψη δυσθεώρητα
τὸ ζεῦγος τὰ ὑποδήματα
καὶ γίνηκαν ἀφόρητα,

ἀντρούλη μοῦ, περίστασι
σὰν τούτη δὲν τὴ χάνω
—σ' ἕνα παπουτσι καὶ τὰ δυὸ
ποδάρια θὰ σοῦ βάνω.

Μαρία Φωτιάδου

ΙΔΑΝΙΚΗ ΑΓΑΠΗ

Ἀπ' ὅλα ὅσα βρίσκονται στὴ ψευτικὴ μας ζῆση κ' ἀπ' ὅλα τὰ πολύτιμα καὶ ὄμορφα στολίδια κι'ἀπ'τῆς γυναίκας τὰ τρελλὰ κι'ἠδονικὰ παιχνίδια, φτωχά μου ἄνθη, πιὸ πολὺ σᾶς ἔχω ἀγαπήσει...

Ἐσᾶς, γιατί ἐμεῖς ἔχουμε κι'οἱ δυὸ τὴν ἴδια Μοῖρα π'ἔγραψε: γὼ νὰ μαραθῶ στὸ πέλαγος τοῦ πόνου, ὅπως καὶ σεῖς μαραίνεσθε στὸ πέρασμα τοῦ χρόνου καὶ παύετε ν' ἀπλώνετε δόξυρά σας μῦρα...

Ἐσᾶς, γιατὶ θὰ δώσετε στὸ νεκρικό μου στεφάνι, ἐκεῖνο ποὺ ἀλλοίμονον! ὅλοι θὰ μ' ἀοηθοῦνε φεύγοντας ἀπὸ τὴ ζωή, ὅσο κι' ἂν μ' ἀγαποῦν!

καὶ θὰ γνῆτε στόλισμα στοῦ τάφου μου τὸ χῶμα...

Ἀθῆναι 1922 Κλεομένης Γ. Σακελλαρίου.

18 (Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου) 18

Ἀλλ' ὁ ἀναίσθητος ἐραστής της δὲν ἄκουγε, δὲν ἀπαντοῦσε. Ἡ πένθιμη συγαλιὰ τοῦ δωματίου, ὅπου ἡ φωνή της ἔπεφτε βαριά, παγωμένη, τὴν ἐτρόμαξε. Ἐσταμάτησε τὸ παραλήρημα τοῦ εὐτυχισμένου ὀνείρου της, ἔρριξε γρήγορα τὰ βλέμματά της στὸ κρεββάτι ὅπου ἦταν ξαπλωμένος ὁ ἐραστής της καὶ τὴς ἐφάνηκε νεκρός.

Τόσο τὸ πρόσωπό του ἦταν χλωμό.

Ἔσκυψε πάνω στῆθος του, ἀκροάστηκε, ἡ καρδιά του ἔπαλλε. Ἡ Μαγδαληνὴ ἀναστέναξε ἀνακουφιστικὰ κι' ἄρχισε πάλι νὰ ἐλπίζῃ. Μὲ τὴ φαντασία της δ' ἔπλασε τὰ πιὸ τίμια ὄνειρα ποὺ ἡ πιὸ τίμια γυναίκα μπορεῖ νὰ κάμῃ. Ἐφανταζόταν μ' ὅλες τὴς λεπτομέρειες τὴν ἡσυχη ζωὴ ποὺ θἄκανε μὲ τὸ Γιάγκο της, σὰν γίνοταν αὐτὸς καλὰ κι' ἐπήγαιναν νὰ ζήσουν μαζί, νοικοκυρεμένα, σ' ἕνα χωριουδάκι...

Τέλος πάντων, ὅσο καὶ νὰ γλεντήσῃ κανεὶς τὴ ζωὴ τῶν πόλεων, πάντα ἕνα καταστάλαγμα πικρίας κι' ἀπογοητεύσεως μένει μέσα του.

Μόνο ἡ γαλήνη τῆς ζωῆς κι' ἡ τρυφερὴ ἀγάπη μποροῦν νὰ χαρίσουν στὸν ἄνθρωπο τὴν πραγματικὴ εὐτυχία, ἂν ὑπάρχῃ τέτοιο πρᾶγμα στὸν κόσμο μας ἐδῶ κάτω.

XIV

Δύο φορὲς τὴν ἡμέρα ὁ γιατρὸς ἐρχόταν νὰ ἰδῇ πῶς πηγαίνει ἡ κατάστασις τοῦ Γιάγκου γτὲ Βαλφλόρ.

Καὶ δυὸ φορὲς τὴν ἡμέρα ἔφευγε μὲ τὴν ἴδια ἀκαθόριστη κι' ἀβεβαία ἀπάντησι στὴς ἀγωνιώδεις ἐρωτήσεις τῆς Μαγδαληνῆς.

—Οὔτε χειρότερα, ἀλλ' οὔτε καὶ καλλίτερα. Ἡ ἰδία κατάστασις, ἦσαν ἡ στερεότυπος ἀπάντησίς του.

Ἐδυσκολεύετο πολὺ νὰ γνωματεύσῃ. Μιὰ ἐξαφνικὴ κρίσις τοῦ ὀργανισμοῦ μποροῦσε νὰ τὸν θανατώσῃ διὰ μιᾶς, ὅπως καὶ μία βελτίωσις νὰ τὸν ὁδηγήσῃ στὴν ὁδὸ τῆς θεραπείας.

—Ζήτημα ὀργανισμοῦ! ἀπεφαίνετο ὁ γιατρός, ὅπως λένε ὅλοι οἱ γιατροὶ ὅταν βρίσκονται ἐνώπιον περιπτώσεων ποὺ ἡ ἐπιστήμη των εἶνε πλέον ἀνίσχυρος καὶ ὅλες οἱ ἐλπίδες στηρίζονται στὴν ἀντοχὴ τοῦ ὀργανισμοῦ.

Ἕνεκα τοῦ σημείου εἰς τὸ ὁποῖον ἐπῆρχε τὸ τραῦμα, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ γίνῃ καμμιὰ χειρουργικὴ ἐπέμβασις. Πολὺ πιθανὸν ἡ σφαῖρα νὰ εἶχε πειράξει καὶ τὸν ἐγκέφαλον.

Καὶ ὁ Γιάγκος γτὲ Βαλφλὸρ εὑρίσκετο ἀδιακόπως μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου. Συγκεκριμμένως εἶχε διακρὲς παραλήρημα. Πυρετὸς μεγάλος καὶ συνεχὴς τὸν ἔτρωγε. Καὶ ἦταν σὲ μιὰ κατάστασιν ἀκαταπαύστου ἡμιαναισθησίας.

—Κομματώδης κατάστασις, ὅπως ἔλεγε ὁ γιατρός.

Ἐκοιμόταν καὶ δὲν ἐκοιμόταν, ἠσθάνετο καὶ δὲν ἠσθάνετο. Ὁπωσδήποτε τὸ παραμιλητὸ δὲν ἔπαυε. Ἀσυνάρτητα λόγια ἐξέφευγαν ὁλοένα ἀπὸ τὸ στόμα του. Ἀλλὰ μέσα σ' ὅλες τὴς ἀκατάληπτες λέξεις, ἕνα ὄνομα, τὸ ὄνομα τῆς ἐρωμένης του ἀκουγόταν εὐκρινῶς, μόνον αὐτό.

Ἡ Μαγδαληνή, ποὺ ἀπ' τὴν κούρασι καὶ τὴν ἀϋπνία, εἶχε χλωμιάσει καὶ τὴν ἐπείραζε πυρετός, ἔμενε διαρκῶς πάνω ἀπὸ τὸ προσκεφαλό του, προσπαθοῦσε νὰ παρακολουθήσῃ τὸ παραλήρημά του.

Καὶ προσευχόταν διαρκῶς γ' ἀναλάβῃ τὰς αἰσθήσεις του ὁ Γιάγκος της, νὰ καταλάβῃ ὅτι βρισκόταν ἐκεῖ κοντά του. Τὸν ἔτρωγε κυριολεκτικῶς μὲ τὰ μάτια. Θὰ ἤθελε νὰ τὸν κουνήσῃ, νὰ τὸν ξυπνήσῃ ἀπ' τὸ λήθαργό του, νὰ τοῦ πῇ ὅλα τὰ λόγια ποὺ ξεχείλιζαν ἀπ' τὴν καρδιά του, νὰ τοῦ ἀνακοινώσῃ τὰ σχέδιά της περὶ τοῦ μέλλοντος.Νὰ τὸν βεβαιώσῃ γιὰ τὴ μεγάλη ἀλλαγὴ ποὺ εἶχε γίνει στὴς ἰδέες της.

«Τί θὰ πῇ - ἐσκεπτόταν ἡ Μαγδαληνή- ἄμα τοῦ δηλώσω ὅτι εἶμαι ἐτοιμη ν' ἀφήσω τὸ Παρίσι, νὰ ζήσω στὴν ἐξοχὴ μαζί του σὰν νοικοκυροῦλα! Πῶς θὰ γελάσῃ! Εἶμαι βεβαία πῶς δὲ θὰ θέλῃ νὰ μὲ πιστέψῃ, θὰ μεῦ πῇ πῶς δὲ γίνονται αὐτὰ τὰ πράγματα,πῶς γιὰ μιὰ μπιστολιὰ δὲν ἀλλάζει ἔτσι ἐξ ὁλοκλήρου ἕνας ἄνθρωπος. Μὰ θὰ τοῦ ἀποδείξω ὅτι ξέρω νὰ κάνω ἐκεῖνο ποὺ λέω, ὅταν πραγματικὰ τὸ θέλω!...»

Μ' αὐτὰς τὰς σκέψεις ἡ Μαγδαληνὴ γινόταν εὐτυχισμένη, ἐξεχνοῦσε τὴν ἀπελπιστικὴ θέσι τοῦ ἐρασσοῦ της. Ὅταν ὅμως ἔστρεφε τὸ βλέμμα στὸ κρεβάτι κι' ἔβλεπε τὸ χλωμὸ πρόσωπό του μὲ τὰ κλεισμένα μάτια, σὰν νεκροκεφαλῆς, ἕνας ἀπερίγραπτος φόβος τὴν ἐκυρίευε.

— Ἀλλοίμονο! ἀλλοίμονο! Μήπως εἶνε πολὺ ἀργὰ πλέον; "Ὀχι, δὲν πιστεύω... δὲν εἶνε δυνατόν... «Θὰ ζήσῃς, Γιάγκο πολυαγαπημένε μου, θὰ ζήσῃς μὰ τὸ χατῆρι τῆς Μανταλλάνας σου, ποὺ σ' ἀγαπάει μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς καρδιᾶς της καὶ θὰ σ' ἀγαπάει τὸ ἴδιο ἐν ὅσῳ ζῇ. Μ' ἀκοῦς; ἐν ὅσῳ ζῇ...

«Θὰ ζήσουμε εὐτυχισμένοι... Θὰ δῆς... θὰ ζήσουμε ἥσυχοι, θἄχουμε ἕνα ὡραῖο κεριβολάκι μὲ πολλὰ λουλούδια ποὺ τόσο σ' ἀρέσουν...

«Θὰ κάνουμε μακρινοὺς περιπάτους στὰ λειβάδια... Τὸ βράδυ θὰ μπαίνουμε στὴ βάρκα... ἐσὺ θὰ τραβᾶς κουπί, ἐγὼ θὰ κάθουμαι στὸ τιμόνι...

«Μὰ ἀπάντησέ μου λοιπόν...Δὲ λὲς τίποτα ;...»

Ἀφηρημένη καθώς ἦταν, εἶχε φωνάξει δυνατὰ αὐτὴ τὴν τελευταία φράσι.

Καὶ μόλις τὴν ἐτελείωσε εἶδε τὸ Γιάγκο ν' ἀνοίγῃ τὰ μάτια. Τὴν ἐκύταξε μιὰ μεγάλη στιγμή, τῆς ἄπλωσε τὸ χέρι καὶ τῆς ἐμορμούρισε μ' ἀσθενική, τρεμουλιαστὴ φωνή:

— Μάγδα!

Κι' αὐτὸ ἦταν ὅλο!.. Ὕστερα ξανάπεσε στὸ λήθαργό του καὶ στὸ παραμιλητό του...

Ἄ, πῶς ὑπέφερε ἡ Μαγδαληνή!... Αὐτὴ ἡ ἀβεβαιότης, αὐτὴ ἡ ἀμφιβολία, τὴν ἔτυρανοῦσε, τὴν ἔλυωνε. Ὄχι μόνον ἡ ὑγεία της, ἀλλὰ καὶ τὸ ἠθικό της εἶχε ἀρχίσει νὰ καταβάλλεται. Ἤρχοντο στιγμὲς ποὺ ἦταν σὰ νὰ εἶχε κι' αὐτὴ παραμιλητό. Δὲ μποροῦσε νὰ κρατήσῃ τὸν ἑαυτό της κι' ἔλεγε, ἔλεγε...

— Μὰ ὡς τόσο ἂν πεθάνῃ!... ἂν πεθάνῃ!... τί θὰ κάμω ; "Ω, ὄχι... ὀνειρεύομαι... εἶμαι τρελλή...' δὲν ξέρω πιὰ τί λέω!...

Καὶ τὴν ἔπαιρνε ξανὰ τὸ παράπονο κι' ἔκλαιγε βουβά.

Εἰς ἐπίμετρον σὲ λίγες μέρες ἤρθαν κι' οἰκονομικὲς στενοχωρίες. Ὅλα τὰ μετρητὰ εἶχαν ξοδευθῆ.

Ἀλλ' αὐτὸ τὸ ἐκεισόδιο δὲν τὴν ἐστενοχώρησε καὶ πολύ. Γιὰ τὸ Γιάγκο της, γιὰ τὴν ἀγάπη της, μποροῦσε νὰ δοτσάσῃ καὶ μιὰ στιγμή ;

Πούλησε ἀμέσως ἕνα βαρυτιμότατο δαχτυλίδι της μὲ μπριλιάντι μεγάλο κι' ἔτσι κατώρθωσε ν' ἀντεπεξέρχεται ἄνετα σ' ὅλα τὰ ἔξοδα...

Μιὰ μέρα, τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ γιατρὸς ἐξήταζε τὸ τραῦμα τοῦ Γιάγκου, κάποιος ἐχτύπησε τὴν πόρτα.

(Ἀκολουθεῖ)

8 (Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου) 8

Ἡ νεότης, ἐν τῷ μεταξύ, καθηλωμένη στὴν παρέα τῆς μαμᾶς, προστατεύει μὲ τὸ χεράκι της τὸ στόμα ἀπὸ τὰ χασμουρήματο.

Γι' αὐτὸ τόσο συχνὰ στὸν κόσμο καὶ ἡ νεότης... ἐκδικεῖται.

***

Ἡ Δώρα καὶ ὁ Τώνης δὲν εἶχαν τὰ δεσμὰ αὐτά. Ἤξεραν τοὐλάχιστο νὰ κάμουν χρῆσι τῆς ἐλευθερίας των;

Φαίνεται ὅτι ἐπροσποιοῦσαν.

Τὸ βράδυ ἐκεῖνο ἔπρεπε νὰ ἐξοφληθῇ τὸ γραμμάτιον ποὺ εἶχε ὑπογράψῃ χθὲς ἡ Δώρα.

—Καὶ πῶς φαντάζεστε, ἐσεῖς, τὴν ἀγάπη ; τὴν εἶχε ρωτήσει ὁ Τώνης.

—Θὰ σᾶς πῶ ἀργότερα, τοῦ ἀπήντησεν ἐκείνη.

Ἀπόψε ὁ Τώνης ἐζήτησε τὴν ἐξόφλησι τοῦ γραμματίου καὶ ἡ Δώρα σᾶν κόρη τραπεζίτου ἐφάνη συνεπής.

Ἄρχισαν ὁμιλία γιὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ μπαμπᾶ

Τα Καλλιτερα Διηγηματα

ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΤΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

Τοῦ Jehan Gudieux

Εἶχαν κατέβει κι' οἱ δυὸ σ' ἐκεῖνο τὸ παραθαλάσιο χωριουδάκι, γιὰ νὰ ξεκουρασθοῦν λίγο ἀπ' τὴν πολυθόρυβη ζωὴ τῆς Ρώμης.

Ἐκείνη, κοπελλοῦδα μ' ἐντελῶς μοντέρνα σιλουέττο, μὲ μιὰ φρεσκάδα στὸ χρῶμα τῆς ἐπιδερμίδος της, ποὺ θύμιζε ἄθελα μιὰ καμέλια μουσκεμένη στὸ γάλα, μὲ τὰ καστανά της μαλλιὰ κομμένα, μὲ μάτια καθαρὰ καὶ διαφανῆ, μὲ στόμα ποὺ ἔσκαγε σὰν μπουμπουκι ἄμα χαμογελοῦσε. Οἱ παιδιάστικες ἀκόμα γραμμὲς τοῦ κορμιοῦ της, ἄφηναν τὸν καθένα νὰ μαντεύῃ τὸ κοριτσάκι ποὺ μετουσχηματίζεται σιγὰ σιγὰ σὲ γυναίκα καλοδεμένη.

Ἐκεῖνος ἦταν μουσικός. Μόλις εἶχε περάσει τὴν ἐφηβικὴν ἡλικία, ὅμως ἡ καρδιὰ του πολλὲς φορὲς ὡς τώρα εἶχε καψαλιστῆ κι' ἡ πεῖρα τοῦ κόσμου ἔδινε στὸ πρόσωπό του μιὰ μάσκα εἰρωνείας φανερῆς. Δὲν ἦτον ὡραῖος, γιατὶ τὸ μέτωπό του ἦταν ὑπερβολικὰ πλατὺ κάτω ἀπὸ τὰ ξανθὰ καὶ κυματιστὰ καὶ τολμηρὰ πρὸς τὰ πίσω ἀναρριγμένα μαλλιά του, τὰ χείλη του, ποὺ τὰ μισοσκέπαζε μικρὸ μουστάκι, κατέληγαν σὲ μιὰ πτύχωσι πικρίας. Ὅμως τὰ μεγάλα γλυκὰ μάτια του ἦταν στιγμὲς στιγμὲς θαυμαστό, ὅταν ἐκολυμποῦσε μέσα τους ἡ φευγαλέα ἀναλαμπὴ μιᾶς φρικιώσης ἐρωτικῆς φλόγας. Τότε ἡ φωνή του ἐγινόταν λιγερὴ κι' ἐμαλάκωνε, χαϊδεύοντας φτερωτὰ λόγια διάπυρα. Κι' εἶχε ἀρχίσει νὰ ἐρωτεύεται τὸ ζωντανὸ ἐκεῖνο λουλοῦδι, τὸ πεντοβόλημα τοῦ ὁποίου ἐπλημμύριζε μ' εὐτυχία στὸ στῆθος του.

Ὁ Λίβιο πῆρε ἕνα πρῶτ τὴ συγκατάθεσι τῆς μαμᾶς της, γιὰ νὰ κάνῃ μαζὶ μὲ τὴν Ὀντίλια μιὰ θαλασσία ἐκδρομὴ ὡς τὸ ἀντικρυνὸ νησάκι.

Μπῆκαν οἱ δυὸ μὲς στὴ βάρκα. Ὁ Λίβιο ἅπλωσε τὸ πηνί κι' ἔκατσε στὸ τιμόνι, ἡ Ὀντίλια πῆρε θέσι ἀντίκρυ του στὴν κουπαστή, κι' ἡ βάρκα γλυστροῦσε ἀνάλαφρη στὰ κύματα.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ὁ Λίβιο ἄφησε τὸ τιμόνι κι' ἔσκυψε πάνω ἀπ' τὴν κοπέλλα, κυττάζοντάς την μὲ τὰ ὁλοκάθαρα γαλανοπράσινα μάτια του.

—Κάθεστε καλὰ αὐτοῦ;

Καί, καθὼς ἡ Ὀντίλια ἔγνεψε ναὶ μὲ τὸ κεφάλι, ὁ Λίβιο ἐξηκολούθησε :

—Ἂν ἡ καρδιὲς ἀρμένιζαν σὰν τὴς βάρκες, θὰ βρίσκατε ἴσως σὲ μιὰ ἀπ' αὐτὲς ἕνα θρόνο γιὰ νὰ καθήσετε.

Μὰ ἡ Ὀντίλια, ποὺ ἦταν ἐντελῶς μοντέρνα κοπέλλα μὲ πρακτικὸ μυαλὸ καὶ χωρὶς ἴχνος αἰσθηματισμοῦ, ἀπήντησε σ' αὐτὴ τὴν ἐξομολόγησι μὲ τὴν ἐρώτησι:

—Θ' ἀργήσουμε νὰ φθάσουμε στὴν Ἴζολα Μπιάνκα :

—Τὸ μεσημέρι θᾶμαστε κεῖ, ἀπήντησε ὁ Λίβιο ἀπογοητευμένος. Θὰ φᾶμε σὲ μιὰ ψαροδίκη καλύβα. Δὲ θὰ βρῆτε κολυτεκὴ σερβίτσια, θὰ φᾶτε ὅμως φροῦτα τῆς θάλασσας νοστιμότατα.

—Ἀ! τρελλαίνουμε γιὰ τὰ θαλασσινά...

***

Ἔφθασαν στὸ νησάκι κι' ἔφαγαν τὰ θαλασσινά. Μὰ φαίνεται νὰ μὴ ἦσαν φρέσκα καὶ τοὺς πείραξαν στὸ στομάχι. Μιὰ μικρὴ δηλητηριάσις. Πρώτη ἡ Ὀντίλια αἰσθάνθηκε πόνους, σκοτοδίνη, τρεμούλα. Ὁ Λίβιο τὴν ἄρπαξε στὴν ἀγκαλιὰ του καὶ τὴν μετέφερε τρέχοντας σ' ἕνα ψαράδικο σπίτι, μὲ πόδια ποὺ ἐκλονίζοντο,γιατὶ κι'αὐτὸς ἄρχισε νὰ ὑποφέρῃ.

—Μὰ κι' ἐσᾶς τὰ χέρια σας εἶγε παγωμένα! εἶπε κείνη μὲ φωνὴ μισόσβυστη.

—Δὲν πειράζει γιὰ μένα. Γιὰ σᾶς πρέπει νὰ φροντίσουμε...

Ζήτησε γάλα, τὸ μόνο πρόχειρο ἀντίδοτο. Τοῦφεραν ὅσο εἶχαν, ἕνα φλυτζάνι μόνο.

—Πιέτε το! εἶπε στὴν Ὀντίλια.

—Θὰ τὸ μοιραστοῦμε. Καὶ σεῖς ὑποφέρετε.

—Ἐγὼ μπορῶ νὰ περιμένω ὥσπου νἄρθῃ ὁ γιατρός. Πιέτε το. Δὲν θὰ σᾶς στερήσω οὔτε μιὰ σταλαγματιὰ ἀπ' αὐτὸ τὸ γάλα! ἔκαμε ὁ Λίβιο, μὲ μιὰ ἀγρία θέλησι στὴ φωνή του,ἐνῷ τὸ πρόσωπό του συνεσπᾶτο ἀπὸ τοὺς πόνους.

Ἡ Ὀντίλια τῶπιε. Οἱ πόνοι τῆς περισσαν. Μὰ ὥσπου νἄρθῃ ὁ γιατρός, ὁ Λίβιο ἦταν μισοκεθαμένος ἀπ' τοὺς πόνους. Εὐτυχῶς ἡ δηλητηρίασις ἦταν ἐλαφρά. Ἕνα φάρμακο τὸν ἐπανέφερε γρήγορα στὰ καλά του.

Ὅταν ἐπεστρεψαν,δὲν εἶπαν τίποτα στὴ μαμᾶ τῆς Ὀντίλιας,γιὰ νὰ μὴν τὴν ἀνησυχήσουν.

***

Δύο ἔτη ἀργότερα, ἡ Ὀντίλια ἐπαντρεύετο. Ἔπαιρνε ἕνα νεόπλουτον,ποὺειχε μεγάλη περιουσία. Μιὰ φίλη της,ποὺ ἤξερε τὸ περαστικό τῶν θαλασσινῶν στὴν Ἴζολα Μπιάνκα, τὴν ἐρώτησε πῶς, ἔπειτα ἀπ' αὐτό, δὲν ἔγινε γυναίκα τοῦ μουσικοῦ Λίβιο, ὁ ὁποῖος εἶχε γίνει στὸ μεταξὺ διάσημος.

—Μπά! οἱ καλλιτέχγαι εἶιε ἀρωστημένοι, ἀποκρίθηκε ἡ Ὀντίλια. Αἰσθηματίαι, φανταισιόπληκτοι, ἄστατοι, ἱκανοὶ νὰ πεθάνουν γιὰ τὴν πρώτη γυναίκα, μὲ τὴν ὁποίαν θὰ κάνουν ἕναν περίπατο μὲ βάρκα. Κι' ὁ Λίβιο εἶγε σὰν ὅλους τοὺς ἄλλους καὶ θὰ ζοῦσα δυστυχῆς μαζί του.

Καὶ ἡ Ὀντίλια, νέα τῆς ἐποχῆς, ἄρχισε νὰ ζητᾶ τὴ γνώμη τῆς φιλενάδας της γιὰ τὸ νυμφικό της φόρεμο...

Μετάφρασις ΝΟΒΕΛΛΙ

ΠΑΛΗΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ ΤΟΥ ΑΡΡΑΒΩΝΑ

Ἀρραβωνίζομαι· στὸ χέρι
χρυσὸ μοῦ βάζουν δαχτυλίδι,
δὲν εἶμαι μόνος, ἠῦρα ταῖρι,
σύντροφο θᾶχω στὸ ταξίδι.

Εἶχα φτερά· μ' αὐτὰ πετοῦσα
στάστέρια ἀπάνου, στἆνθη χάμου,
μιὰ κόρη, μιὰ μαυροματοῦσα
μ' ἐκεῖνο δένει τὰ φτερά μου.

Κ' ἐκεῖ ποὺ παίρνει καὶ τὰ δένει
καὶ μὲ κυττάζει ντροπαλὴ
καὶ μοῦ γελᾶ χαριτωμένη,
μὲ τέτοια γλῶσσα μοῦ μιλεῖ :

«Ἄφησε τἆνθη καὶ τἀστέρια,
κι' ἀκούμπησε σ' ἐμὲ καὶ στάσου,
δόσε στὰ χέρια μου τὰ χέρια,
καὶ στὰ φιλιά μου τὰ φιλια σου.

Γύρε σὲ μιὰ πιστὴ ἀγκαλιά,
κράτα τὰ μάτια σου κλεισμένο,
κ' ἐγὼ σὲ φέρνω στὴ φωλιά,
σ' αὐτὴ ποὺ ἑτοίμασα γιὰ σένα.

Σὰ μέλισσα δουλευτική,
σὰ μέλισσα μὲς στὴν κυψέλη,
συμμάζωξα, φυλάγω ἐκεῖ
γιὰ σὲ τὸ πιὸ καθάριο μέλι.

Κι' ὅ,τι ζητοῦσες ἀπ' τὴ φύσι
κι' ἀπ' τὴν ἀγάπη ὅλου τοῦ κόσμου
γιὰ σὲ κεῖ μέσα τἄχει κλείσει
ἡ δύναμη τοῦ ἔρωτός μου.

Γλυκειὰ φωλιὰ ποὺ δὲν τὴ φτάνει
τοῦ κόσμου ἡ ζάλη κι' ἡ βουή.
Μέσα σ' αὐτὴ βρίσκει λιμάνι
καὶ ἡ Θαλασσοδοαστη ζωή.

Ποιὰ εἶν' ἡ ζωή; Μὴν εἶναι ἡ πλάση,
μὴν εἶναι τοὔρανοῦ τὰ πλάτια.
τὰ πέλαγα, οἱ στεριές, τὰ δάση,
κι οἱ ὀρχοντιὲς καὶ τὰ πολάτια ;

Μὴν εἶναι ἡ λύσσα τοῦ πολέμου,
ὁ πλοῦτος μὲ τὰ χρήματά του,
ἡ δόξα, ἡ φήμη ; Ποῦ, καλέ μου,
ποῦ βρίσκεται ἡ ζωὴ ἐδῶ κάτου ;

Ποῦ; Κι' ὡς τὰ τώρα κι' ἀπὸ πρῶτα
καὶ στῶν αἰώνων τοὺς αἰῶνας
ὅλ' ἡ ζωή -ἐμένα ρώτα—
εἶναι ὁ μικρὸς περιστερεῶνας.

Κι' ὅποιος τὴν ταπεινή του χάρη
γιὰ τὰ μεγάλα τὴν ξεχάσῃ,
ὅταν ἡ κούραση τὸν πάρῃ,
ποῦ θαῦρῃ γιὰ νὰ ξαποστάσῃ

Ποῦ θαῦρῃ ; πουθενά ! Καὶ ξένη
θὰ ἰδῇ τοιγύρω του τὴ χτίση,
καὶ μιὰ κατάρα ἀπελπισμένη
στὴν ψεύτρα τὴ ζωὴ θ' ἀφήσῃ,

Τῆς γῆς τὰ μεγαλεῖα τὰ εἶδα,
τὴ δίψα ἀνάβουν φλογερή,
τὴ σβύνει ἀγάπης μιὰ φανίδα...
καλότυχος ποὺ θὰ τὴ βρῇ !

Ἡ εὐτυχία χαμογελᾶ
σὲ δυὸ κομμένα περιστέρια·
μὴν τὴ ζητᾶς πολὺ ψηλά
στὰ μυστικὰ καὶ ξένα ἀστέρια.

Κι' ἀγάπα πιὸ πολὺ ἀπ' τὴ χάρη
τοῦ μακρυσμένου ἀποσκεριτὴ
τὸ βραδινό μας τὸ λυχνάρι
ποὺ θὰ μᾶς φέγγῃ μὲς στὸ σπίτι».

Εἶχα φτερά, μ' αὐτὰ πετοῦσα
μὲς στὴν ἀπέραντη οἰκουμένη,
μιὰ κόρη, μιὰ μαυροματοῦσα
τἀγκάγυχα φτερά μου δένει.

Κωστῆς ΠΑΛΑΜΑΣ

ΜΟΝΤΕΡΝΕΣ ΑΓΑΠΕΣ

ΕΣΥ ΚΙ' ΕΓΩ

Τοῦ Paul Géraldy

I

Ἄχ ! σ' ἀγαπῶ ! σ' ἀγαπῶ ! Τ'ἀκούς ; Εἶμαι τρελλὸς γιὰ σένα. Εἶμαι τρελλός...Λέω λόγια πάντα τὰ ἴδια... Μὰ σ'ἀγαπῶ! Σ'ἀγαπῶ!... Τὸ καταλαβαίνεις ; Γελᾶς ; Φαίνομαι ἀνόητος ; Μὰ τότε πῶς νὰ κάμω γιὰ νὰ τὸ καταλάβῃς καλά ; Ὅσα λένε οἱ ἐρωτευμένοι εἶνε τόσο ἄνοστα ! Ἀναζητῶ, ἀναζητῶ ἕναν τρόπο...Δὲν εἶνε ἀλήθεια πῶς τὰ φιλιὰ ἀρκοῦν γιὰ νὰ φανερώσουν τὴν ἀγάπη. Κάτι μὲ πνίγει, ἐδῶ, σὰν λυγμός. Ἔχω ἀνάγκη νὰ ἐκφρασθῶ. γὰ σοῦ τὸ ἐξηγήσω. Μὰ δὲν τὰ κατταφέρνω. Μοῦ χρειαζονται καινούργιες λέξεις. Πρέπει, πρέπει νὰ στὸ πῶ... Πρέπει νὰ τὸ μάθῃς...Μὰ τί! Κι'ἀν μπορουσα νὰ βρῶ σπάνιες ποιητικὲς ἐκφράσεις θὰ σοῦλεγα πιότερα—ἀποκρίσου μου—θὰ μᾶνοιωθες καλλίτερα, ἀπ' ὅτι νοιώθεις τὴν ἀγάπη μου σὰν κρατῶ στὴν ἀγκαλιά μου τὸ κουκλίστικο κεφαλάκι σου καὶ σκυμμένος ἀπάνω του, σοῦ λέω καὶ σοῦ ξαναλέω μὲ περιπάθεια ἑκατὸ φορές, χίλιες φορές: Ἐσύ! Ἐσύ! Ἐσύ!...

II

Δὲν θᾶσουν γυναίκα,ἂν δὲν ἤξερες τόσο καλὰ γὰ φτιάνῃς καὶ γὰ ξαναφτιάνῃς μιὰ ψυχή, μιὰ ψυχὴ καινούρια μὲ τὸ τίποτα. Στὸ παιχνίδι αὐτὸ εἶσαι τόσο καπάτσα, ὥστε, κάθε φορὰ ποὺ σὲ βλέπω, μοῦ φαίνεσαι μιὰ ὕπαρξις καινούρια καὶ κάθε φορὰ γελιέμαι. Ξέρεις ὅτι ἡ ἀγάπη μας εἶγε πιὰ γέρικη. Γι' αὐτό, μηχανεύσαι ὅ,τι μπορεῖς γιὰ νὰ μὲ ξεγελάσῃς, κάθε φορὰ μοῦχρεσαι μὲ καινούργια μάτια, ξαναγεννιὼνεις καὶ ξαναφρεσκάρεις μὲ τὰ μαῦρα γουναρικὰ τὴν ἀσπράδα τῆς ἐπιδερμίδος σου,ξαναγεννιέσαιμ'ἐνακρέπ-γτέ-σιγ,γίνεσσι ἀλλοιώτικη μὲ μιὰ καινούργια κάπα.Κι'ἔπειτα,εἶγε τἀκαπέλλα σου!Φορὲς φορές,σὲβρίσκω σοβαρώτερη, πιὸ σμετικὴ. Κι' εἶγε ἁπλῶς; γιατὶ φορεῖς ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ μεγάλα καπέλλα, ποὺ ρίχνουν ἰσκιο στὰ μάτια καὶ τὰ κάνουν πιὸ μαῦρα, ποὺ δείχνουν τὰ μάγουλο, πιὸ ρόζ καὶ κρύβουν τόσο καλὰ τὰ μέτωπα !

Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ξέρεις, γυναίκα χίλιες φορὲς γυναίκα, μόλις νοιώσεις τὸν ἔρωτά μου κουρασμένον, νὰ παίρνῃς καινούργια ψυχή, ποὺ δὲν τήνε γνωρίζω. Τότε, ἐρωτευμένος ξανά, πληγώνω τὰ χείλη σου μὲ φιλιὰ γευρικά, παίρνω στὰ χέρια τὸ μουτράκι σου καὶ παίζω μὲ τὸ κολλιέ σου. Γελῶ, εἰμ' εὐτυχισμένος, σ' ἀγαπῶ... Ὅμως, μόλις σοῦ βγάλω τὸ κοπέλλο καὶ ξανάβρω τ' ἀληθινά σου μάτια, βλέπω ὅτι εἶγε τὰ ἴδια ποὺ ἤξερα ! Εἶσαι πάντα ἡ ἴδια κι' ἀπογοητεύομαι θλιβερά... Προσπαθῶ νὰ ξαναζωντανέψω τὴν ἐφήμερη ψυχὴ ποὺ εἶχες ὅταν μπῆκες. Χαμένος κόπος.

III

Ἀγάπη μου, ἐσύνθεσα γιὰ σένα μιὰ καντσονέτα μὲ τρεῖς νότες μόνο. Τὴν πτῖζω μ' ἕνα δάχτυλο στὸ πιάνο. Κάτσε κεῖ. Ἄκου την. Ἄν τὴν εὕρῃς πολὺ σαχλή, νὰ μοῦ τὸ πῇς. Νά την: Ἀγαπῶ μιὰ μικροῦλα παράξενα ὡραίαν, ποὺ μοῦ λέει : «Γιατὶ τἄστε ὅλοι οἱ ἄντρες ζηλιάρηδες ; Εἶγε φανερὸ πῶς σοῦ εἶμαι πιστὴ καὶ δὲν ἀγαπῶ παρὰ μόνον ἐσένα!... Δὲν σ' ἀγαπῶ πιά ; Μ' αὐτὸ εἶγε ἀδύνατο ! Μοῦ φαίνεσαι, ἀνάμεσα σ' ὅλους τοὺς ἄλλους, τόσο φίνος, πιὸ γλυκός, πιὸ αἰσθαντικός, πιὸ ἐξυπνος ! Μὴ φοβᾶσαι λο-πόν, κακέ ! Μόνον ἐσέν' ἀγαπῶ. Εἶμαι ὅλη δική σου.Εἶγε πολὺ ἄσχημο, κύριε, νἄσαι ζηλιάρης !»

Αὐτὰ μοῦ λέει ἡ ἀγάπη μου. Κι' εἶγε ἀλήθεια. Καταλαβαίγω πῶς ἀνήκει ὁλόκληρη σὲ μένο. Μ' ἀγαπεῖει. Ἡ καρδιά της δὲν εἶγε ἀδύνατη, δὲν εἶγε τολμηρή. Εἶγε μόνο πολὺ πιστή. Πολὺ εἰλικρινής... Μὰ ἐγὼ φαντάζομαι πῶς δίχως ἄλλο, κάπου ἀλλοῦ, δὲν ἤξερ ποῦ, ὑπάρχει ἕνας ἄλλος ἄνδρας πιὸ τέλειος ἀπὸ μένα καὶ θἄρθῃ νὰ μοῦ τὴν πάρῃ, καὶ θἄνε αὐτὸς εὐτυχισμένος ὅταν ἐγὼ θᾶμαι λυπημένη, γιατὶ ἡ ἀγάπη μου ἔχει καλὸ γοῦστο καὶ θὰ τὸν προτιμήσῃ. Καὶ γίνομαι ζηλιάρης κι' ἀνησυχῶ, καὶ μοῦ φεύγει τὸ μυαλό, κι' ἡ καρδιά μου φουσκώνεται ἀπὸ τὴ θλῖψι...

Νὰ ἡ καντσονέτα ποὺ συνέθεσα, ἀγάπη μου.

IV

Μοῦειπες : « Ἐσένα συλογίεμαι ὅλη μέρα. » Κι' ὅμως ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς συλλογιέσαι ὄχι τόσο ἐμένα ὅσο τὸν ἔρωτα. Μοῦειπες : «Τὰ δακρυσμένα μάτια μου ποὺ δὲν μποροῦν νὰ σὲ ξεχάσουν, μένουν ὅλη τὴ νύχτα ἀγρυπνα». Μὰ ἡ καρδιά σου εἶνε λιγώτερο μεθυσμένη παρὰ εὐχαριστημένη. Σ' ἀρέσει περισσότερο τὸ φιλί καὶ λιγότερο τὸ στόμα ποὺ στὸ δίνει. Μὴ μοῦ θυμώνῃς. Ξέρεις ὅτι οἱ χαρές μας εἶνε δικές μας... Μὰ ὁ ἔρως εἶναι ἀνάγκη. Γιὰ πές μου, θὰ μ'ἀγαποῦσες πολὺ λιγότερο ἂν ἤμουν ἄλλος ;

Μετάφρασις ΕΣΠΕΡΘΥ

Ἀπὸ τ' ἀπόκρυφα δράματα τῆς Ἀθηναϊκῆς ζωῆς

ΑΙ ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΜΙΑΣ ΟΡΦΑΝΗΣ ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΟΥ

ΤΟ ΕΜΠΟΡΙΟΝ ΤΗΣ ΛΕΥΚΗΣ ΣΑΡΚΟΣ ΕΝ ΜΕΣΑΙΣ ΑΘΗΝΑΙΣ.—ΟΙ ΕΚΜΑΥΛΙΣΤΑΙ ΤΩΝ ΑΘΩΝ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ. - ΕΚΒΙΑΣΜΟΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΠΛΑΝΗΣΕΙΣ.—ΕΝΑΣ ΑΠΑΧΗΣ ΜΕ ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΡΔΙΑ. ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΛΗ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΗΣ ΑΤΙΜΙΑΣ.

ΑΦΗΓΗΣΙΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ

[Συνέχεια 2α]

Ὁ κύρ Βασίλης ἦταν ἄνδρας μεσόκοπος, μετρίου ἀναστήματος καὶ μὲ κομπουριασμένη ράχη. Εὐθὺς ἐκ πρώτης ὄψεως ἔκαναν ἐντύπωσι τὰ χοντρὰ χέρια του, ὀζώδη καὶ τριχωτά, καὶ τὸ ἐντελῶς ἀντιπαθητικὸ πρόσωπό του : μιὰ ὁλοκόκκινη φάτσα, μὲ χαρακτηριστικὰ σκληρά, μὲ μάτια ὕπουλα καὶ γοργοκίνητα,μὲ μικρο, σὰν σκοροφαγωμένο, μουστακάκι καὶ γκρίζο μυτερὸ γένι. Δὲν ἦταν οὔτε ὄμορφος οὔτε ἄσχημος κι' ἐνέπνεε, κατὰ τὰς περιστάσεις, ἄλλοτε ἀπέχθειαν καὶ ἄλλοτε φόβον. Ἦταν τύπος τοκογλύφου, ἀγιογδύτου...

Ἔφοροῦσε ἕνα πλούσιο, μακοὺ πιλτὸ μὲ γοῦνα στὸ λαιμό, κι' ἔκρι τοῦσε ἕνα μπαστοῦνι μὲ χονδρὴ ἀσημένια λαβή.

Μόλις μπῆκε μὲς στὴν τραπεζαρία, ἔκλεισε πίσω του τὴν πόρ σ, ἔβγαλε τὸ καπέλλο του, ἔκαμε μιὰ ὑποκλισι μπροστὰ στὴν ὀρφανὴ κοπέλλα, καὶ τῆς εἶπε, μ' ἕνα μελιστάκτο χαμόγελο στὰ χείλη :

—Δεσποινὶς Κοῦλα, ἐλπίζω πῶς θὰ μοῦ δώσετε δυὸ λεπτὰ καιρὸ νὰ σᾶς μιλήσω ;

—Γιὰ ποιὸ πράγμα θέλετε νὰ μοῦ μιλήσετε, κύριε ; ἔκαμε ἡ πενθηφοροῦσα νέα, μὲ ὕφος ψυχρὸ καὶ αὐστηρὸ καὶ μὲ μάτια ποὺ ἐξέφραζαν ἐπιφύλαξι.

—Ἔχω νὰ σᾶς μιλήσω, δεσποινὶς Κοῦλα. Αὐτὸ μόνο σᾶς λέω. Θέλετε νὰ μ' ἀκούσετε ; Αὐτὸ πρὸ πάντων μ' ἐνδιαφέρει.

Καί, μ' ὅλη τὴν ἀπάθεια, σὰ νὰ βρισκόταν στὸ σπίτι του, ἔκανε νὰ προχωρήσῃ γιὰ νὰ μπῇ στὴν κρεβατοκάμαρα. Ἀλλὰ ἡ νέα τοῦ ὑπόδειξε μὲ τὸ χέρι μιὰ καρέκλα τῆς τραπεζαρίας καὶ τοῦ εἶπε :

—Καθῆστε ἐκεῖ. Ἀκούω.

Ἔκατσε κι' αὐτὴ, ἀλλὰ σὲ τέτοια θέση ὥστε νὰ τὴν χωρίζῃ ἀπὸ τὸ σπιτονοικοκύρη της τὸ τραπέζι τῆς μέσης.

Ἐκεῖνος, ἄφησε τὸ μπαστοῦνι καὶ τὸ καπέλλο του ἀπάνω στὸ τραπέζι, ἔκατσε καὶ μὲ τὸ ἴδιο χαμόγελο στὸ στόμα ἄρχισε νὰ κυττᾶξει τὴν κοπέλλα, μὲ βλέμμα ποὺ προσπαθοῦσε νὰ κάμῃ ἀξιέραστο.

Τὸ φτωχὸ κορίτσι ἐπίεσε τὸν ἑαυτό του γιὰ νὰ συγκρατήσῃ τὴν ἀγανάκτησί του κι' ἐκείμενε ν' ἀκούσῃ τί θὰ τοῦ εἰπῇ. Τότε ὁ κύρ Βασίλης ἔκαμε μιὰ χειρονομία σὰν γιὰ νὰ διώξῃ κἠπιωρες ἐνοχλητικὲς σκέψεις, ἀκούμπησε μὲ τοὺς ἀγκῶνες του πάνω στὸ τραπέζι καὶ εἶπε :

—Ἀγαπητή μου δεσποινὶς Κοῦλα, ξέρετε πόσον συμμερίζομαι τὸ πένθος ποὺ σᾶς ἔκληρο... αἱ σχέσεις μου μὲ τὴν μακαρίτισσα μητέρα σας ἦσαν πάντοτε ἄρισται, ναί, τὸ ἐπαναλαμβάνω, ἄρισται. Καὶ γι' αὐτὸ μερικὲς φορὲς ἐδείχθηκα καλὸς ἀπέναντί της...

Ἡ κοπέλλα ἄρχισε νὰ τρέμῃ ἀπὸ ἀγανάκτησι κ' ἐρώτησε μὲ ὕφος ξηρό :

—Τί θέλετε νὰ πῆτε κύριε :

—Μὴν πειράζεσθε, Κοῦλα ! δὲ θέλω νὰ σᾶς ψυχράνω. Ὑπάρχει ὅμως κάτι ποὺ δὲ θέλω νὰ σᾶς ἀφήσω τώρα νὰ μὴν τὸ ξέρετε. Ὅτι δηλαδὴ ἡ μακαρίτισσα μητέρα σας μοῦ ὤφειλε, εἶνε λυπηρὸ νὰ τὸ λέῃ κανείς... ἀλλὰ τέλος... αἱ ὑποθέσεις εἶνε ὑποθέσεις... Ἡ μητέρα σας μοῦ ὤφειλε πολλὰ μηνιάτικα...

Μεγάλη κατάληξις ἐζωγραφήθηκε μὲ μιᾶς στὸ πρόσωπο τῆς Κούλας κι' ἔψ θυρισε :

—Πολλὰ μηνιάτικα!., Μὰ δὲν τὸ ἤξερα, κύριε;... Εἶχα τὴν ἰδέα πῶς ἡ μαμᾶ σᾶς ἐπλήρωνε τακτικά!...

—Ναί, ναί! ἔκαμε ὁ νοικοκύρης, σᾶς ἄρηνε νὰ τὸ πιστεύτε αὐτὸ καὶ σᾶς τὸ ἔλεγε μάλιστα ἡ καλὴ γυναίκα, γιὰ νὰ μὴ σᾶς κικραίνῃ, γιὰ νὰ μὴν κάνῃ νὰ δακρύσουν αὐτὰ τὰ ὡραῖα σας μάτια, κι' εἶχε μεγάλο δίκηο ! Οἱ νέες κοπέλλες, σὰν κι' ἐσᾶς, δὲν πρέπει ν' ἀνακατεύωνται καὶ νὰ στενοχωροῦνται μὲ τὰς ἀθλιότητες καὶ μὲ τὰς δυσκολίες τῆς ζωῆς. Μὲ καταλαβαίνετε, Κοῦλα ;

Ἡ Κοῦλα ἔσφιγγε τὰ σαγόνια της, ἐκρατοῦσε τὴν ἀναπνοή της, γιὰ νὰ μὴν ἀφήσῃ τὰ δάκρυα της νὰ τρέξουν μπροστὰ σ' ἐκεῖνον τὸν ἄνθρωπο.

Πέρασε μιὰ στιγμὴ σιωπῆς. Κι' ὁ νοικοκύρης ἄφοῦ ἐκύτταξε ἐπίμονα τὸ κορίτσι, μὲ φωνὴ πιὸ μαλακὴ ἀκόμα εἶπε :

—Ναί, ἡ συζυρεμένη μὲ εἶχε παρακαλέσει νὰ περιμένω, γιατὶ τὸ μικρὸ εἰσόδημα ἀπ' τὸ ὁποῖον ἐζοῦσατε οἱ δυό σας, ἐκαθυστεροῦσε ἕνα διάστημα. Ὦ ! μιὰ ἀπ ῆ ἀργοπορία χωρὶς ἄλλο, ἂν καί...

Ἐσταμάτησε. Ἡ Κοῦλα αἰσθάνθηκε νὰ χάνῃ τὰς δυνάμεις της. Ἐκατάλαβε μὲ μιᾶς κι' ἐξήγησε πολλὰ πράγματα, ποὺ δὲν ἔλαβε τὸν κόπον ἄλλοτε νὰ τὰ ἐξετάσῃ. Τώρα ἐθυμόταν τοὺς περιορισμοὺς ποὺ ἔκανε τελευταῖα ἡ μητέρα της στὰ ἔξοδά των, τώρα ἐνθυμόταν πῶς πολλὰ βράδυα εὕρισκε τὴ μαμᾶ της ἀμίλητη, στενοχωρημένη, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ καταλάβῃ τὴν ἀφορμή.

«Θεέ μου, ἐσκέφθηκε ἡ Κοῦλα, θὰ μοῦ κοπῇ ἄραγε τώρα αὐτὸ τὸ εἰσόδημα ! Μικρὸ ἦταν ἀλλὰ μαζὶ μὲ μιὰ δουλίτσα, θὰ μοῦ ἔφταγε νὰ ζῶ !...»

Δὲν ἐξωτερίκευσε τὴ σκέψι της, ἀλλὰ βασανιζομένη ἀπὸ τὴν ἀγωνία νὰ μάθῃ περισσότερα εἶπε :

—Ἐξακολουθήσατε, κύριε.

Ὁ κυρ Βασίλης ἔκανε ἕνα μορφασμὸν, ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους κι' εἶπε :

—Εἶνε δύσκολο, μοῦ κάνει κακὸ νὰ τὸ λέω. Πίστεψέ με, φτωχή μου Κοῦλα, πῶς θὰ ἤθελα νὰ μὴ σοῦ κανω λόγο γιὰ ὅλα αὐτά... Ἀλλά, τέλος, ἀφοῦ εἴμαστε ἐδῶ, ἄς νὰ ἐξηγηθοῦμε, μιὰ καὶ καλή... Λοιπόν, ἄκουσε : Ἡ συζυρεμένη ἡ μητέρα σου μοῦ τὰ εἶχε ἐξομολογηθῆ ὅλα. Τὸ εἰσόδημά σας... εἶγε ἀνύπαρκτον πιά. Ὁ κύριος ποὺ τὸ ἔδινε στὴ μητέρα σου, ἕνας γέρος θεῖος σου, νομίζω, ἐπέθανε προτοῦ προλάβῃ νὰ κάμῃ τὴ διαθήκη του, ποὺ ἔντεκα μηνῶν. Καὶ καταλαβαίνεις τώρα γιατὶ μοῦ καθυστεροῦσε τόσα γοίκιο..."Εντεκα μῆνες τώρα ἡ μακαρίτισσα δὲ μοῦδοκε οὔτε λεντάρι.Σ'αὐτὸ δὲ τὸ διάστημα ἐζοῦσατε μὲ τὴς μικροοικονομίες της, κάτι λίγα λεπτὰ ποὺ εἶχε στὸ ταμιευτήριο...

Ἐσταμάτησε πάλι.

Βέβαια, αὐτὸ ποὺ ἐμάθαινε τώρα ἡ Κοῦλα δὲν ἦταν τίποτε ἀπέναντι τοῦ μεγαλου δυστυχήματος ποὺ τὴν εἶχε βρῇ προχθές, ἀπέναντι τοῦ θανάτου τῆς μητρός της. Τὴ στιγμὴ ὅμως ἐκείνη,αὐτὰ ποὺ τῆς ἔλεγε ὁ νοικοκύρης, ἔπαιραν τρομακτικὲς διαστάσεις στὸ μυαλό της.

Ἡ δύστυχη κοπέλλα ἐνόμισε πῶς ρίχνεται ἀπότομα σ' ἕναν τόπο, ἄγνωστο, ἐχθρικό, χωρὶς κανένα ἄλλο στήριγμα καὶ κανένα ἄλλον πόρον ζωῆς, ἐκτὸς τῆς θελήσεώς της καὶ τῶν χεριῶν της.

Εἶχε μεγάλη ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτό της καὶ στὴ θέλησί της. Ἀπὸ τὰ λόγια ὅμως ποὺ ἄκουγε νὰ λέγε κατὰ καιροὺς διάφορες φιλενάδες της κι' ἀπὸ τὴς κουβέντες τῆς μητέρας της μὲ μιὰ γειτόνισσα, ἦταν εἰς θέσιν νὰ ὑποψιάζεται καὶ νὰ φαντάζεται ποιὰ εἶγε ἡ τύχη καὶ ὑπὸ ποίας συνθήκας ἡ μοντέρνα κοινωνία ὑποχρεώνει νὰ ζῇ ἕνα κορίτσι ὀρφανὸ χωρὶς ἀποκοῦμαι, χωρὶς οἰκογένεια, χωρὶς φίλους καὶ προστάτας εἰλικρινεῖς, χωρὶς λεπτά, ἕνα κορίτσι ποὺ εἶνε ἀ

ἀρκετὰ πλούσιος, ὥστε νὰ μὴ μὲ ἐνδιαφέρῃ γιὰ ἔξοδο, προκειμένου νά...

Ἐσώπασε. Εἶχε λαχανιάσει, χωρὶς ἄλλο αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἐδυσκολεύοταν πολὺ νὰ ἐκφράζῃ τῆ; σκέψεις του. Ἐκτό; δὲ τούτου ἐκοίταζε πολυ γιὰ νὰ συγκρατήσῃ τὸν ἑαυτό του. Κι' ἀμέσως σχεδὸν ἐπανέλαβε, χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψει του τὴν ἔχθρική στάσι τῆς Κούλας.

— Νὰ τί ἤρθα νὰ σοῦ προτείνω. Θὰ γίνῃς... ..Ἐκεῖνο ποὺ ἐπρόκειτο νὰ ἐκτομίσῃ τὸν ἐτρόμαξε καὶ τὸν ἔδιον, φαίνεται, καὶ δὲν ἐτόλμησε νὰ τὸ πῇ. Ἐσκούπισε μὲ τὸ χέρι τὸ ἱδρωμένο μέτωπό του, ξεκούρπωσε βιαστικὰ μιὰ θηλειὰ τοῦ πιλτοῦ του σὰ νὰ τὸν ἔπνιγε, ἐστηρίχθηκε πάνω στὸ τραπέζι καὶ τεντώνοντας τὸ λαιμό του πρὸς τὴν κοπέλλα,εἶπε μὲ φωνὴ ὑπόκωφη:

— "Ακουσε;... Μὴν πᾶς νὰ γυρέψῃς δουλειά.. Τ' ἀναλαμβάνω ἐγὼ ὅλα... δὲ θέλω νὰ μοῦ πληρώνῃς νοῖκι... Θὰ σοῦ δίνω ἐγώ... Θὰ σοῦ δίνω τρακόσες δραχμὲς τὸ μῆνα... καὶ τετρακόσες ἀκόμα, ἂν θέλῃς... Καὶ θὰ εἶσαι... καταλαβαίνεις, Κοῦλα...θὰ εἶσαι φιλενάδα μου...

Τὸ μπασοτοῦν του, ποὺ τὸ εἶχε ἀδράξει ἡ Κοῦλα ἀπὸ τὸ τραπέζι τοῦ ἦρθε κατάμουτρα. Ἔβγαλε ἕνα οὔρλιασμα πόνου καὶ ρίχτηκε πρὸς τὰ πίσω.

Τρομασμένη κι ἡ ἴδια ἀπ' αὐτὸ ποὺ ἔξ ἐγστίκτου εἶχε κάμει, ἡ Κοῦλα, ἀκουμπισμένη στὸ μπουφέ, ἔτρεμε σύγκορμη.

Ἐκεῖνος, σὰν θηρίο πληγωμένο, ἔσκυβε κύτταζε τὴν κοπέλλα μὲ μάτια ποὺ ἐξέφραζαν θυμὸ καὶ φόβο μαζὶ κι' ἔσριγγε τῆς γροθιές του. Ἀλλ' ὁπότομα, ἀνορθώθηκε, προχώρησε πρὸς τὸ κορίτσι κι' ἔβρυχήθη μὲ τὸ πρόσωπο σκοτεινιασμένο ἀπ' τὸ θυμό :

— "Α, ἔτσι πληρώνεις τοὺς καλοὺς σκοποὺς ποὺ εἶχα γιὰ σένα ; πολὺ καλά... Ἀφοῦ τὸ θέλεις ἔτσι, θὰ σὲ πετάξω τώρα ἀμέσως ἀπὸ δῶ μέσα καὶ δὲ θὰ σ' ἀφήσω τὰ πόρης μαζί σου οὔτε μιὰ καρφίτσα !... Ὅλα θὰ τὰ καταχρέσω... Μοῦ χρωστᾶτε ἔντεκα μηνιάτικο, χωρὶς νὰ λογαριάσουμε τὰ δανεικά, ποὺ ἔδωκα τόσες φορὲς στὴ μητέρα σου !... "Ἐχω τὴς ἀποδείξεις... Κι' ὅλα αὐτὰ τὰ ἔκιπλα δὲν ἀξίζουν οὔτε τὸ μισὸ ἀπ' ὅσα μοῦ χρωστᾶτε... Σὲ πετῶ ἔξω... θὰ φύγῃς τώρα ἀμέσως καὶ νὰ μὴ σὲ ξαναΐδω πιά, τ' ἀκοῦς ; Σοῦ ἀπαγορεύω νὰ ξαπατήσῃς τὸ πόδι ἐδῶ στὸ σπίτι μου... Μπρός.. ἔξω...

Ὁ θυμὸς κι' ὁ ἀνικανοποίητος πόθος του τὸν ἐτύφλωναν. Τὸ βλέμμα του ἦταν βλέμμα φονηᾶ.

Ἡ Κοῦλα φοβήθηκε στ' ἀλήθεια. Καὶ χωρὶς νὰ σκεφθῇ τί ἄφηνε, χωρὶς νὰ σκεφθῇ ὅτι σὰ δωμάτια ἐκεῖνα εἶχε ζήσει ἔντεκα χρόνια μὲ τὴ μητέρα της, χωρὶς νὰ σκεφθῇ ποὺ ἐπήγαινε, πῆρε δρόμο σὰν τρελλή... καὶ κατέβηκε τὴ σκάλα τρέχοντας...

Ὁ ἀπάχης ἐπεμβαίνει

Ὁ νοικοκύρης στάθηκε μιὰ στιγμὴ στὴ θέσι του. Τἄχε χαμένα. Μές στὸν ἐγωϊσμὸ τοῦ πλούτου του, δὲν πρίμενε μιὰ τέτοια ἀντίστασι. Ἀλλὰ γρήγορα συνῆλθε κι' ἔκατσε σὲ μιὰ πολυθρόνα.

— Μπᾶ, θὰ τὰ ξαναποῦμε, δεσποινίς, εἶπε μόνος του. Καὶ θὰ δοῦμε ποιανοῦ θὰ τοῦ περάσῃ.

—Ψιλὰ τὰ χέρια, κύριος !... ἀκούστηκε μιὰ φωνὴ κοροϊδευτικὴ πίσω του !

(ἀκολουθεῖ)

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ

«Ἄχαρις Νεότης», «Γιάννης Πόνης».

ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

Ν. Χατζῆν Θὰ στοιχίσῃ δραχ. 12 διὰ δύο φοράς. Α. Παπαδόπουλον εἰσθε ἐγγεγραμμένος.

Ἐνεγράφησαν συνδρομηταὶ Χαρ. Μαυρίδης, Μ. Μουντάκη. Π. Δασκαλογεωργάκης, Κ. Πρωτόγερος, Θ. Πλευράκης, Μ. Βαρβατσουλάκης, Ἰ. Ἠλιόπουλος, Φ. Γεωργόπουλος, Ι. Δημόπουλος, Γ. Σαρρῆς, Θ. Μπριστογιάννης, Γ. Χρυσοχοΐδης, Δ. Γκέφος, Ἰ. Πυσκιρίγγος, Β. Κάρμος, Δ. Ζέζας, Ν. Πετεινάρης, Κ. Μουστρούφης, Ε. Καλαμαρίδης, Μαρία Σκαλιδάκη. Σ. Σιολκίδης.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ

Εἰς τὰ ἰδιόκτητα Τυπογραφεῖα τῆς «Σφαίρας» ἐκτελεῖται πᾶσα τυπογραφικὴ ἐργασία μὲ ἀκρίβειαν ἠγγυημένην, προκειμένου περὶ πολυχρώμων ἐκτυπώσεων.

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΚΗΝΗ

Ἐπειδὴ τὸ προηγούμενον περὶ ἠθοποιῶν ἄρθρον μου δυσηρέστησε μερικούς, εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ ἐπανέλθω διὰ νά...δυσαρεστηθοῦν καὶ ἄλλοι.

Ἀπὸ τινων ἐτῶν λειτουργοῦν τὸ καλοκαῖρι εἰς τὰς Ἀθήνας δέκα κεντρικὰ θέατρα-μάντρες καὶ ἄλλα τόσα ἀπόκεντρα. Ὁ ἐστὶ μεθερμηνευόμενον : εἴκοσι θίασοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι. Εἶνε ἔπρεπες ἡ ἠθοποιϊκὴ παραγωγὴ τῆς Ἑλλάδος γιὰ νὰ τροφοδοτήσῃ ἀρτίως τόσους θιάσους ; Οὔτε ἀρτίως, οὔτε ἐλλιπῶς. Ἀλλὰ τί συνέβη ; Ἁπλούστατον:

Ὁ κάθε ἠθοποιὸς ποὺ ἠδυνήθη νὰ δημιμιουργήσῃ δύο τρεῖς καλοὺς ρόλους, κι' ἡ κάθε κορίστα ποὺ ἔμαθε νὰ σηκώνῃ τὸ πόδι της ψηλότερα ἀπὸ τὴς ἄλλες, εὑρῆκαν ὅτι ἀδικοῦνται ἐργαζόμενοι ὑπὸ ἄλλους κι' ἔκριναν ὅτι καιρὸς εἶνε νὰ γίνουν θιασάρχαι. Περισυνέλεξαν ὅθεν ἀπὸ τὰ πεζοδρόμια πᾶν κοκοτικὸν ὑλικόν, καὶ, τῇ βοηθείᾳ μερικῶν βλάμηδων καὶ ἄλλων ἀέργων, ἀρχισαν νὰ παίζουν ὅ,τι θέλουν.

Μερικοὶ μάλιστα ἔκριναν ὅτι τὸ προσκήνιον ἦτο πολὺ στενὸ διὰ τὴν ἀκατάσχετον μεγαλοφυΐαν των καὶ ἐπεξέτειναν τὸν ὀργασμόν των εἰς τὰ συγγραφικὰ χωράφια, σερβίροντες εἰς τὸ κοινὸν ἐμέσματα ἀφαντάστου ἀηδιαστικότητος.

Ἐπὶ τούτοις ἐπῆραν ἀέρα καὶ τὰ μυαλὰ τῶν παλαιῶν θιασαρχῶν, οἱ ὁποῖοι, πτοηεθησγήσαντες διάφορα τυχαῖα περιστατικά, ἐνόμισαν ὅτι μποροῦσαν νὰ κρατήσουν μόνοι των τὰ ἔργα ποὺ παίζουν. Καὶ εἶνε γνωσιὸν ποίαν ἰδέαν εἶχε περὶ ἑαυτοῦ κάποιος θιασάρχης ὀπερέττας, ὁ ὁποῖος, ὅταν τοῦ ἔφυγεν ἡ συμπρέττα, διότι τῆς ἐρέρετο βάνανσα, ἔλεγε :

—"Ας φύγῃ, εἶμαι ἀρκετὸς ἐγώ !

Καὶ ὅταν τοῦ ἔφυγε καὶ ὁ τενόρος, ἐπανελάμβανε : —"Ας φύγῃ, εἶμαι ἀρκετὸς ἐγώ !

Τὸ ἀτύχημα γι' αὐτὸν εἶνε ὅτι δὲν ἠμπόρεσε νὰ ἐπαλάβῃ τὴν μετριόφρονα φρᾶσιν του, ὅταν τοῦ ἔφυγαν καὶ οἱ θεαταί.

Διότι αὐτὸ συνέβη. Τὸ κοινὸν εἶνε περισσότερον νοῆμον ἀφόσον τὸ φαντάζονται οἱ κύριοι θιασάρχαι, καί, ἐφέτος τοὐλάχιστον, τοὺς ἐτιμώρησε πολὺ σκληρὰ διὰ τὰς εἰς βάρος του ἀσχημοσύνας των. Ἕνας ἔχασε 120 χιλ. δρ., ἄλλος 80 χιλ., δύο ἄλλαι ὁμάδες ὑπὲρ τὰς 60 χιλ. Σταθερὴ δουλειὰ μόνο τὸ «Ἀθήναιον» ἔκαμε, παρὰ τὸ ἀπόκεντρον τῆς θέσεώς του.Καὶ τοῦτο ἐπειδὴ ὁ θίασός του εἶνε ἀρτιώτερος τῶν ἄλλων. Ὄχι δὶ' ἄλλον λόγον.

Διότι ὀφείλω, νὰ τὸ ὁμολογήσω, τὸ θέατρο τῆς πρόξας ἐκρατήθηκε σὲ κάποιο ἐπίπεδο. Τὸ ἐκράτησαν δὲ οἱ ἠθοποιοί, οἱ ἄνδρες. Ἐνῷ, ἀντιθέτως, τὸ θέατρο τῆς ὀπερέττας καὶ τῆς ἐπιθεωρήσεως τὸ ἐξηχρείωσαν αἱ γυναῖκες. Καὶ εἶνε χαρακτηριστικὸν ὅτι, ἂν θελήσῃ ν' ἀπαριθμήσῃ κανεὶς καλοὺς ἄνδρας ἠθοποιούς, θὰ τοῦ ἔλθουν ἀκόπως εἰς τὴν σκέψιν ἀρκετὰ ὀνόματα : Οἰκονόμου, Βοναστρας, Νέζερ, Φύρστ, Βεάκης, Δράμαλης, Μυράτ, Φιλιππίδης, Παπαγεωργίου, Παππαϊωάννου, Λεπεγιώτης, Χρυσομάλλης κλπ. Ἐνῷ, προκειμένου περὶ γυναικῶν, θὰ θυμηθῇ τὴν Κοτοπούλη, τὴν Κυβέλη' ἔπειτα τὴ Λαουτάρη, τὴν Κολυβᾶ' ἔπειτα θὰ κομπιάσῃ καὶ θὰ δυσκολευθῇ πολὺ γιὰ νὰ ξεχωρίσῃ καὶ δυὸ τρεῖς ἄλλες.

Αἱ γυναῖκες λοιπὸν πρὸ παντὸς ἔχουν ἀνάγκην νὰ διορθωθοῦν. Ἀλλὰ τὸ συναισθάνονται ;

Μία τῶν ἑλληνίδων τοῦ θιάσου τῶν «Διονυσίων», ποὺ ἔχει, δίχως ἄλλο, τὸ προσὸν τῆς χαριτωμένης ἐμφανίσεως, ἀλλ' οὐδὲν πλέον, κληθεῖσα ν' ἀναλάβῃ τὸν ρόλον τῆς Σοῦμπερτ, ἡ ὁποία ἐπρόκειτο νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Βιέννην, ἐδήλωσε :

—Ἐγὼ μόνο στὸ ρόλο τῆς Ζάμπα δέχομαι νὰ παίξω...

Καὶ αὐτὸν κατὰ συγκατάβασιν, χωρὶς ἀμφιβολίαν !...

Μία δὲ ἄλλη, ἡ καλλιτέρα ὁμολογουμένως ἑλληνὶς συμπρέττα, ἀνεκοίνωσε μετὰ βαθυτάτης περιφρονήσεως, εἰς ἀπογευματινὸ φύλλον ὅτι οἱ δύο γερμανίδες τοῦ Δράμαλη «δὲν ἀξίζουν τίποτε». Ταὐτοχρόνως ὅμως ἐξήγγελλεν ὅτι θὰ μεταβῇ πρὸς τελειοποίησιν εἰς Βιέννην— ἐκεῖ δηλαδὴ ὅπου ἀνεδείχθησαν ἡ Ζάμπα καὶ ἡ Σοῦμπερτ.

Εἰς ἐπίμετρον ὁ θεατρογράφος τοῦ ἰδίου ἐντύπου εὑρῆκε νὰ καταχρίνῃ τὴς δυὸ γερμανίδες ὅτι δὲν ἔχουν καλὲς γαμπες. "Ακουσον ! ἄκουσον !..

Βέβαια, εἰς πόλιν ὅπου ἡ γάμπα ἀπὸ ἐτῶν ἤδη πρωταγωνιστεῖ, δὲν ἐπερίμενα κανεὶς ν' ἀκούσῃ τίποτε διαφορετικὸν. Ὤφειλε ὅπωσδήποτε ὁ γράψας νὰ ξέρῃ ὅτι τὸ κυριώτερον μειονέκτημα τῶν γυναικῶν τῆς ἑλληνικῆς σκηνῆς εἶνε αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ βαρύτης τῶν κάτω ἄκρων των ποὺ τὴς ἐμποδίζει νὰ εἶνε ἐλαφρές. Αἱ ἑλληνίδες ἔχουν ἀκόμα, κατὰ τὸ πλεῖστον δυστυχῶς, τὴν σωματικὴν διάπλασιν τῆς ἀνατολίτισσας γυναίκας, ἡ ὁποία εἶνε βαρειάπα' τιμὴσῃ καὶ κάτω, ἀντιθέτως πρὸς τὴν εὐρωπαίαν. Ἀλλ' αὐτό, ἐπὶ τέλους, εἶνε φυσικὸν ἐλάττωμα. Ἂν κατώρθωναν νὰ διορθωθοῦν κατὰ τ' ἄλλα...

Ἂν τὸ κατώρθωναν, θὰ ἐξυψώνετο πολὺ ἡ ἑλληνικὴ σκηνή. Καὶ ἂν μάλιστα συνεμαζεύοντοκαὶ μερικοὶ συγγραφεῖς, οἱ συνθέται ὁπεραττῶν καὶ οἱ ἐπιθεωρησεογράφοι, οἱ ὁποῖοι, ἐνθαρρυνθέντες ἀπ' τὴν αὔξησιν τοῦ πληθυσμοῦτῆς πρωτευούσης (καὶ τοῦ θεατρικοῦ κοινοῦ κατὰ συνέπειαν)καὶ ἀπὸ τὸν νεοκλουτισμόν, ὠργίασαν εἰς ὑπεραραγωγὴν ἀσχημιῶν, τότε ἀσφαλῶς δὲν θὰ εἴχαμε νὰ παραπονούμεθα καὶ πολύ.

Ἀλλ' ἐπειδὴ αὐτὴ ἡ ἐνσυνείδητος βελτίωσις δὲν εἶνε, ἀτυχῶς, πιθανή, μία μόνον μέθοδος θεραπείας τοῦ κακοῦ ἀπομένει : ἡ ἀποχὴ τοῦ κοινοῦ. Οἱ φιλοθεάμονες ἂς πηγαίνουν, ἐπὶ ἕνα διάστημο, ὅπου ἀλλοῦ θέλουν, ἀλλὰ μόνον στὰ θέατρα νὰ μὴν πατοῦν, ἐν πλήρει πεποιθήσει ὅτι συντελοῦν εἰς τὴν ἐξύψωσιν τῆς τέχνης. Διότι, ὅταν πεινάσουν οἱ ἐργάται τῆς ἑλληνικῆς σκηνῆς, τότε μόνον θὰ πεταναγκασθοῦν νὰ καλλιτερεύσουν, νὰ συγκεντρωθοῦν, ν' ὁποκαθάρουν τὰς τάξεις των.

Ὅσο ὑποσημῃζίζονται, τόσο χειροτερεύουν.

Ο ΠΥΜ

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

Τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἡ ὀδόνη τῆς συμφορᾶς καὶ τῆς αἰσχύνης σφίγγει τὴν ἑλληνικὴν καρδίαν, ἡ «Σφαῖρα» αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην ν' ἀπευθύνῃ δι' ἐμοῦ θερμὸν συμπαθείας χαιρετισμὸν πρὸς τοὺς θλιβεροὺς ἥρωας, τοὺς ἐπαναρχομένους ἐκ Μικρασίας. Οἱ ἔχοντες εἰς τοὺς ὤμους των τὰς εὐθύνας τῶν γεγονότων προσπαθοῦνν τὰς ἐπιρρίψουν εἰς τοὺς πολεμιστάς. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἐμποδίζει τοὺς μέχρι χθὲς ἐπὶ δεκαετίαν μαχομένους νὰ εἶνε ἥρωες, δικτῶς δέ, ἀκριβῶς διότι δὲν ἔχουν κὰν τὴν ψυχικὴν ἱκανοποίησιν τῆς ἀναγνωρίσεως τοῦ ἡρωϊσμοῦ των.

Ἀλλ' ἡ καταστροφὴ ἐπῆλθε. Καὶ διὰ νὰ μὴν ἀποτελεσιοῦῃ, χρέος καὶ τῶν μαχητῶν καὶ ὅλων μας εἶνε νὰ ἐπιδοθῶμεν μετὰ ζήλου καὶ καρτερίας εἰς τὰ εἰρηνικὰ ἔργα μας, διὰ ν' ἀντιμετωπίσωμεν ὁμονοημένοι κι' ἐν περισυλλογῇ τὴν πολύμορφον κρίσιν ὑπὸ τῆς ὁποίας δεινῶς θὰ καταυτρανηθῶμεν.

Ἡ «Σφαῖρα», ἔχουσα πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν κρίσιν αὐτήν, ἔλαβεν ὅλα τὰ μέτρα διὰ ν' ἀντεπεξέλθῃ.Εἰς τοῦτο θὰ τὴν στηρίξῃ καὶ ἡ σταθερὰ πρὸς αὐτὴν ἀγάπη τῶν ἀναγνωστῶν της. Ὑποχρεώσις της δ' εἶνε νὰ δηλώσῃ ὅτι θὰ παράσχῃ εἰς τοὺς ἀναγνώστας της καὶ ἰδίως εἰς τους ἐξ αὐτῶν πολεμιστὰς καθε εἴδους εὐκολίαν ποὺ ἐπιτρέπει ὁ κύκλος τῆς δράσεώς της.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἔχομεν ἀνάγκην πρὸ παντὸς ἀλληλεγγύης.

Ἀπὸ τὰ τετράστιχα τοῦ κ. Ν. Νικολάου ἐγκρίνω τὸ τρίτον. Ἀπὸ τὰ ποιήματα τοῦ κ. Δ. Μαυροκέφαλου τὸ «Δύο Φωτιές».

Δὲν εἶνε ἐπαρκῶς πρὸς ἔγκρισιν καλὰτὰ ἔργα ποὺμοῦ ἔστειλαν οἱ κ. κ. Ε. Μαυρομματ., Κ. Στυλιαν., Μπόεμ, Β. Βασσ., Ὁ. Λασκ.Τ. Σκαρίμπ.

Αὐτὸ εἶνε ἀντιγραφή, ἂν δὲν ἀπατῶμαι, κ. Γ. Κ. Βόμβα.

Κατ' ἀρχὴν ἐγκρίνω μόνον ἀνέκδοτα, κ. Γιάννη Πόν. Δὲν εἶμαι ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ὑποθέτετε.

Ἀπεσύρθη, κ. Ἀ. Καφέτα.

Πρέπει νὰ μὴν ὑπερβαίνῃ τὸ ἕνα τρίτον τῆς στήλης, κ. Δ. Δούκα.

Ἐλήφθησαν, δις Βίνα Γεωργιάδου καὶ κ. Μ. Σταθόπουλε.

Ὅσοι δὲν βλέπουν ἀπάντησιν εἰς γράμματά των παρακαλοῦνται νὰ περιμένουν μέχρι τῆς προσεχοῦς ἑβδομάδος, διότι, συνεπείᾳ τῆς ἐπιτάξεως τῶν πλοίων, ἡ ταχυδρομικὴ συγκοινωνία διεκόπη ἐν πολλοῖς. Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Οἱ ἐπιστρέφοντες ἐκ Μικρᾶς Ἀσίας συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ μᾶς γνωρίσουν ἐγκαίρως τὰς νέας διευθύνσεις των διὰ νὰ λαμβάνουν τὸ φύλλον τακτικά.

Ὁμοίως καὶ οἱ ἀλληλογραφοῦντες διὰ θυρίδων.

—30 λεπτὰ ἡ λέξις δι' ὅλους.

—Διὰ τὰς ὑπὸ θυρίδα δημοσιεύσεις διευθύνατε τὰς ἀπαντήσεις σας εἰς τὰ γραφεῖα μας.

—Ἀτυδες : ἔρρω τὸν πόνο τὸ γερὸ βουρὸς στὰ δόντια μου ν' ἀλέθω, ὅπως λέει ὁ ποιητής, καὶ παράπονο ποτὲ κανένα δὲν ἔφυγε ἀπ' τὰ χείλη μου. Ὅμως θεωρῶ ἐξαιρετικὰ δυστυχισμένο τὸν ἑαυτό μου καὶ πολὺ τὸν περιφρονῶ, γιατί, ἔχοντας φθάσει σχεδὸν στὰ 30 χρόνια μου, δὲν κατώρθωσα ἀκόμα οὔτε νὰ κλάψω οὔτε ν' ἀγαπήσω. Νοιώθω πολλὲς φορὲς τὴν ψυχή μου νὰ χύνει δάκρυα κι' ὅμως τὰ δάκρυα αὐτά, ποὺ εἶναι σαν ἀνακουφιστικὴ δροσοῦλα στὸ ἀιοπῦρι τοῦ πόνου,δὲ κατορθώνουν νὰ φτάσουνὸ; τὰ μάτια.Ἡ ψυχή μου κλαίει κι' ἡ μορφή μου ἀπὸ μιὰ παράξενη ἀντινομία ξεσπᾶ σ'ἕνα γέλοιο σαρκαστικό. Θέλω ν' ἀγαπήσω, μὰ μοῦ εἶναι πικρὰ κιὶ σπαραγμὸς νὰ νοιώθω μὲς στὰ στήθεια μου μιὰ καρδιὰ ἀνέρωτη.Αἰσθαντικὲς Ἀτυδες, ποὺ ὁ ξανθὸς Φοῖβος μὲ τὸ ἀχτιδένιο φίλημά του σᾶς ἔχει δόσει τὸ θεῖκό του χάρισμα νὰ μπορεῖτε νὰ συγκινεῖσθε καὶ ν' ἀγαπᾶτε, μάθετε καὶ σὲ μένα τί εἶναι ἡ ἀγάπη ἡ μεγάλη, ἡ εἰλικρινής, προσελκύσατε ἕναν ἀκόμα πιστὸ στὴ μεγάλη θρησκεία τοῦ Ἔρωτος.Θὰ δοκιμάσετε τὴν ἐσωτερικὴ ἱκανοποίησι ὅτι ἐσώσατε κάποιον ἀπ' τὰ νύχια τοῦ πόνου καὶ τῆς πλήξεως καὶ θὰ σᾶς εὐλογῶ. Κλαυσίγελως, γραφεῖα «Σφαίρας».

—Δύο νεαρὰ φαντιράκια αἰτοῦν ἀλληλογραφίαν μὲ δίδας Π. καὶ Ν. Ἑλλάδος, πρὸς ἀνακούφισιν τῆς μονοτόνου ζωῆς των. Γράψατε Στρ. «Φ. Ι.» καὶ ὑποδεκαν «Κ. Κ.» Θυρὶς 168.

—Μπάμ, μπούμ. Ὁ ἀγὼν τῆς ἀλληλογραφίας ἤρχισε, ὁποια δεσποινὶς ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος εἶναι ψύχραιμος ἂς λάβῃ μέρος εἰς αὐτὸν δι' ἐπιστολῶν ἢ c.p. ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Γράψατε λοχίαν, Σωτηρίου Χρυσάνθ υ, Θυρὶς 167.

—Τέσσαρα Ἠπειρωτάκια αἰτοῦν ἀλληλογραφίαν μὲ δίδας ποὺ ἀγαποῦν τὸν Βασιλέα, ἐξ ὅλης τῆς Ἑλλάδος. Σκοπὸς ὅτι ἐπακολουθήσῃ. Γράψατε : «Δ.Π., Π.Δ., Ι.Γ.,» Θυρὶς 169.

—Ἕνας ὀρθόδοξος, ποὺ μόνον πικρίας δοκιμάζει,τώρα εἴκοσι μῆνας,ζητεῖ γιὰ παρηγοριὰ δύο ποιητικὰ λόγια ἀπὸ ἀνεπτυγμένας ὁμοιοπαθεῖς δίδας. Γράψατε «Πικραμένον» Θυρὶς 170.

—Νεαρὸς ὑπ)δ)νεύς, οἰτεῖ ἀλληλογραφίαν μετὰ δίδων 16 ἕως 25 ἐτῶν, πανταχόθεν. Σκοπὸς ἱερός. Προτιμῶνται ἐκ Τήνου, Χίου, Μυτιλήνης, Κρήτης, Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Σμύρνης, Κορδελιοῦ, Φιλαδελφείας καὶ Κίου. Γράψατε ὑποδ)νέα « Παπαγιαννάκην Γεώργιον » Θυρὶς 171.

—Δύο ἀχώριστα σκαπανάκια αἰτοῦν ἀλληλογραφίαν μὲ δίδας 16—20 ἐτῶν. Σκοπὸς γνωριμία, προτιμῶνται τῆς ἰδιαιτέρας μας Πατρίδος Ἰθάκης, Πατρῶν, Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Βαϊνδηρίου, Μαγνησίας, Ἀδριανουπόλεως, Μουδανιῶν, Προύσης, Ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Γράψατε «Γ. Χ. καὶ Δ. Ρ.» Θυρὶς 172.

—Νεαρὸς Καβαλάρης, αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ σοβαρὰ κορίτσια καλῶν οἰκογενειῶν 18—25 ἐτῶν, ἐξ ὅλης τῆς Ἑλλάδος. Σκοπὸς ἀποκατάστασις. Γράψατε «Ἀγαρὴς Νεότης» Θυρὶς 173.

—Κορίτσια μὴ σκέπτεσθε, χρειάζεται ἀπόφασις, γράψατε καὶ δὲν θὰ χάσετε. ἐκεῖνα ποὺ θὰ νοιώσῃ τὸν πόνο μου καὶ μὲ παρηγορήσῃ θὰ λάβῃ τὴν φωτογραφίαν μου. Ἀθηναῖες καὶ Σμυρνιές, γράψατε ὅλες στὸ «Μαραμένο Γιασεμί», Θυρὶς 174.

—Δύο ἀνεπόσπαστοι φίλοι, ἐπὶ πολὺ διατελέσαντες στὰ αἰματοβαφῆ βουνὰ τῆς Μ.Ἀσίας πρὸς διασκέδασιν τῆς μονοτόνου ζωῆς των, αἰτοῦν ἀλληλογραφίαν μὲ δίδας Π.Ν. Ἑλλάδος Σκοπὸς γνωσθήσεται ἀργότερον.Γράψατε Λοχ. «Ροζολῆν Ν. καὶ Δεκ. Στυλιανὸν Ν.» Θυρὶς 175.

—Νεαρὸς δερματέμπορος 23 ἐτῶν αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δίδας καὶ Χήρας Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Κύμης. Σκοπὸς ἱερός. Γράψατε «Νικόλαον Κούλην, Δερματέμπορον Βωλαντζᾶ—Ὀλυμπίας.

—Νεαρὸς ἀξιωματικός, κλεισμένος στὰς φυλακὰς γιὰ τρεῖς μῆνας, ἐπειδὴ ἐπέκρινε τὰς πράξεις τοῦ κ. Γούναρη, δέχεται εὐχαρίστως ἀλληλογραφίαν ἀπὸ δίδας σοβαρῶν φιλελευθέρων οἰκογενειῶν. Προτιμῶνται Κρήτης, Κων)πόλεως, Ἀθηνῶν. Δ)σις «Δ. Ν.» Θυρὶς 178.

—Παραπονούμενον Λοχάριον, μὴ ἔχον πῶς νὰ διασκεδάσῃ τὴν μονότονον ζωήν του, αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ αἰσθηματικὰ κορίτσια 16—25 ἐτῶν. Προτιμῶνται Ἀθηνῶν, Θεσ)νίκης, Βόλου, Ζάμου καὶ Κων)πόλεως. Ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Γράψατε λοχίαν «Ζηλιώτην Γεώργ.» Θυρὶς 177.

—Δίδες ἄλτ ! Νεαρὸ φανταράκι ποὺ ἀπὸ τριετίας εὑρίσκετο εἰς τὰ ἄγρια βουνὰ τῆς Μ. Ἀσίας, ζητεῖ βάλσαμον παρηγοριᾶς. Ὁποια τοῦ πρωτογράψῃ θὰ λάβῃ χειρόγραφον ἡμερολόγιον ἑκατοτείας Μ. Ἀσίας. Προτιμῶνται Π. καὶ Ν. Ἑλλάδος, Σμύρνης, Κορδελιοῦ, Βουτζᾶ, Κων)πόλεως, Ἀνδριανουπόλεως, Καραγάτς. Γράψατε, Νεστούλην Ἀθαν.» Θυρὶς 176.

—*Ἐρυθ. Λευκ.* Δὲν ἀπήντησα ὡμοφότερα μάτια ἀπὸ τὰ δικά σας ἂν μαντέβατε ποῖος σᾶς γράφει γράψατέ μου. Δ. Δ. Θυρὶς 2 Γραφεῖα «Σφαίρας».

—Ἐπιθυμῶ νὰ σχετισθῶ μὲ νεοσαγιζθείσας εἰς τὴν πόλιν μας Σμυρνιοτοπούλος. Γράψατε Ἠλιοκαὴν Θυρὶς 50. Γραφεῖα «Σφαίρας»

—Ζητῶ τὴν διεύθυνσιν τῆς Χανούμ Μερεδῆς ποῦ ἦλθε στὰς Ἀθήνας. Ἠλιοκαὴς Θυρὶς 50 Γραφεῖα «Σφαίρας»

— «Νίκον Καρδαμάτην» Παρακαλῶ στεῖλε νέαν διεύθυνσιν, ἵνα ἀποστείλω φωτογραφίας. Ἀναμένω «Φούλι Κρίνου».

— Δύο νεαρὰ πυροβολητάκια, διατελέσαντα ἀπὸ τετραετίας εἰς τὸ μέτωπον, αἰτοῦν ἀλληλογραφίαν μὲ δίδας καὶ χήρας. Σκοπὸς ὁ γάμος. Προτιμῶνται Ἀθηνῶν, Κων)πόλεως, Ναυπλίου, Θεσ)νίκης, Πειραιῶς, Ἀδρ)πόλεως, Βόλου, Σμυρνης, Ἄνδρου, Τριπόλεως. Γράψατε : «Ζέρβαν Χαράλαμπον ἢ Ἀντώνιεν Ἀλεξόπουλον» Θυρὶς 179.

—Κρητικοπούλες, διὰ πρώτην φορὰν εἰσερχόμενα δύο Κρητικόπουλα, εἰς τὸ Περιοδικὸν «Σφαῖρα» αἰτοῦν ἀλληλογραφίαν μὲ δίδας, Χανίων, Ρεθύμνης, Ἡρακλείου. Σκοπὸς ὅτι ἐπακολουθήσῃ. Γράψατε «Τρῆγ. Μαραγκάκην καὶ Εὐάγ. Καλαμαριδίην». Θυρὶς 180.

ΞΕΝΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

Πρὸς τὸν Θραούδειλον ἄγνωστον Μ. Μ. Ἀσίας.

Μακράν εὑρισκόμενος καὶ συνεπῶς μὴ δυνάμενος νὰ ἀποπλύνω τὴν ὕβριν ἤμωλ προσῆψες διὰ τῆς ἐπιστολῆς σου, καθ' ὃν τρόπον ἐγὼ γνωρίζω,καταφεύγω εἰς τὴν δημοσιότητα δι' ἧς ἐλπίζω τοὐλάχιστον ὅπως σὲ ἀναγκάσω καὶ φανερώσεις τὴν ταυτότητά σου, ἣν μετ' αἰσχρᾶς δειλίας καὶ γυναικίας ἀδυναμίας, ὑπέφυγες νὰ μὲ πληροφορήσῃς.Ἀπόστειλον τὸ ὄνομά σου μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι θὰ τὸ διατηρῶ εἰς τὴν μνήμην μου ἕως ὅτου κομμὶ φορὰ ἴδωμεν ἀλλήλους. Ἐγὼ ὀνομάζομαι Γερασίμος Ἀγγελᾶτος, ὑπηρέτησα τὴν Πατρίδα μου ἐπὶ 5 ἔτη, ἤτοι ἀπὸ τὸ 1915—1920 ὡς ναύτης ἤμουν εἰς ἐκ τῶν πρώτων, ποῦ ἔθεσα πόδα εἰς τὰ Ἄγια τῆς Ἰωνίας χώματα ὅταν ἤλευθεροῦτο. Ἂν τώρα εὐρίσκομαι εἰς Ἀμερικὴν δὲν ἔπεται ὅτι δὲν ἐξετέλεσα καὶ τὸ πρὸς τὴν Πατρίδα μου καθῆκον.

Σὺ ποῖος εἶσαι ποῦ ἔλαβες

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

ΤΑ ΡΑΒΑΣΑΚΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣΗ

ΑΓΑΠΗ ΜΙΑ ΦΟΡΑ

Περδίκω μ' πλί μ'

Καλῶς τὰ δέχτκμαν! Προυψὲ τοῦ γιῶμα ρουβουλῶντας τν οὐδὸς Σταδίγιου ποιὸν ἔσμιξο, λιές, στοὺ δρόμου μ'; Τοὺν Κίτσου, οὐρὴ πορτσακλή, τοὺν Κίτσου τοὺν Καρλάφτ' τοὺ σμπέθερό μας. Τρία χρουνάκια εἶχι στοὺ Μέτωπου οὺ χαγτακουμένους κὶ τώρα γύρσι τραγματίας, μίνια λαβουματιὰ ἀλαφρειὰ στοὺ χέρ'. Τοὺν εἶχι πάρ ξώπιτσα μίνια ἰπισκιφτικὴ οὐβίδα, τῶβαλαν στοὺ σουκουμείγιου ἕναν ἰπίδεσμου κὶ τοὺς ἄφκαν νὰ πάγ καλλιά τ'.

—Καλῶς ὥρσες, οὐρέ σμπέθερε.

—Καλῶς σᾶς ἤβραμαν, Μήτρον.

Ἀγκιλιάστκαμαν κὶ μάτς κὶ μοὺτς καταμεσῆς στοὺ δρόμου ἀπ' πῆγι κοπνός.

Κανιὰ βουλὰ ὅμους κάνου ἔτσ' κὶ γλιέπου δίπλα τ' ἕνα θηλκό, ζουμπουρλούδικου κὶ καρδαμουμένου σὰ λεκοῦμ' σεργιανὸ τ' ἀφλότμου!

—Παρέα σ' εἶνε τοὺ τσπὶ ἀπὸὺ δῶ' οὐρὲ Κίτσου; τοὺν ἀρουτάου.

—Ναΐσκι, μ' λιέει.

—Ἀμ' ἰσύ, οὐρὲ καλότχε, μουνὸς πῆγις κὶ τώρα διπλὸς γύρσες;

—Ἀμ πῶς δά! μ' ἀποκρίθκε καμαρώνοντας σὰ γύφτκου σκιπάρν',

—Κὶ ποῦ τοὺν κουνόμσες, οὐρὲ σκαλτσουβιουμήχανε, ἕναν τέτοιουν θεουκόματου;

—Στ' Σμύρν', μ' λιέει.

Κι' μ' ἀνιστόρσε καταλιεφτῶς τν ἱστορία τς.

Ἤταν μαθὲς Μπουτζαλιὰ ἡ τσοῦπρα, ἀρχοντοπεῦλα κι' οἱ γουγιοί τς εἶχαν παρᾶ μὶ νουρά, χρῆμα ἄφτουνουν. Τοὺν εἶδε πέρσι τέτοιουν καιρὸ σ' ἕνα ντρισέκι τ' Βουτζᾶ κι' ὅπους εἶνε λιεβέντς οἱ Κίτσους κὶ καραμπουζουκλῆς τοὺν ἀγάπσε αἰσίους κὶ ἀπαισίους κὶ κόλλσε ἀπαγουθιὸ τ' σὰ βδέλλα.

Ἄλλου π' δὲν ἤθελε μαθὲς οἱ σμπέθερους. Κὶ καθὼς ἡ τσοῦπρα εἶχι, ὅπως εἴπαμαν, φλουριὰ κὶ μπαγκανόττες νὰ φᾶν κι' οἱ κόττες, πῆγι μίνια κὶ δυὸ στὴ γουνκὰ τς, κὶ δίχους πουλλὲς μπίμπιες ἀρρεβουνιάστκαν. Ὥσαμε τὰ τώρα πέρναγαν ζουὴ χαρισάμενη κὶ λουγάριαζαν νὰ παντριφτοῦνε κατὰ τὰ Χστόϊνα.

Τάηφερε ὅμως καταπῶς τἄηφερε τὰ πράμματα κουντουσύλλαβα οἱ προυκουμένους οἱ Γούναρες —π'ἀνάθεμα τοὺ κουκαλάκι τ', τίπουτας ἄλλου δέ λιέου—κι' ἤρθε ἡ μαύρ' κι' ἡ ἄραχλη ὥρα νὰ φύβγμι σπ' τὴ κατακαϋμέν' τ' Σμύρν'. Πῆγι οἱ κάψου Κίτσους κλαίγουντας μὶ μαῦρου δάκρ' νἀπουχαιρετισ' τν ἀρρεβουνισστκιά τ'.

—Θὰν ἔρθου μαζί σ', τ' λιέει αὐτίν'.

—Μπρὲ ἀμάν, οὐρὴ θγατέρα μ', ποὺ θὰ μᾶς ἀφήκς ἐμένα τοὺν πατέρα σ' κὶ τ' γερόντσσα τ' μάννα σ'! τς ἔλιεγε οὺ πατέρας τς.

—Μπρὲ ζαμάν, τς ἔλιεγε οὺ Κίτσους, κάνε ἀϊπουμογὴ νὰ πάου πρῶτα στοὺ χουργιὸ μ', νὰ βάλου ἕνα ντουρὸ στ' δλειά μ' κι' ἀπὲ σὰν ἡσυχάσνε τὰ πράμματα, θὰν ἔρθου νὰ σὶ πάρου!

Ἴτς τίπουτας αὐτίν'. Ζὰπ' δὲ γένουνταν. Ὅσου ποῦειδε κι' ἀποῦειδε οὺ Καρλάφτς, κὶ τν περίλαβε κουντὰ τ' στοὺ πλιεούμενο κι' ἤρθαν ἰδῶ.

Τ' ἀϊκοῦς! Τ' ἀϊκῶ νὰ λιές, οὐρὴ μαντζαφιώρα. Αὐτὶν' εἶν' ἀγάπ' νιὰ βουλό, κι' ὅϊ σὰν τὰ θκά σ' τὰ ψευτουσαχλαμαρίκια. Ἄφκε ἡ τσοῦπρα τοὺ σπιτκό τς, κὶ τς γουγιούς τς κὶ τὰ πλούτια τς, γιὰ νὰ μὴν ἀπουχουριστῇ ἰκειὸν π' ἀγσπάει.

—Κὶ τώρα τὶ νάν τν κάνου, οὐρὲ Μήτρου; μ' ἀρώτσε οὺ Κίτσους.

—Κὶ τοὺ ρωτᾶς ἀκόμα τὶ νάν τν κάνς, οὐρὲ ζιβζέκη; Δὲν εἶσ' ἄντρας, οὐρέ; Δὲν ἔχς μστάκι, μάειδε φλότμου ἀπανουθιὸ σ' κὶ ρουτᾶς τί νὰν τοὺν κάνς ἕναν τέτοιου δησαυρό; Νά τνε πᾶς γραμμὴ στοὺν παπᾶ, νὰ σᾶς βλουήσ' τοὺ στιφάν' κι' ἀπὲ νὰν τνε πάρς στοὺ χουργιὸ κὶ νὰ ζήστε ἀγαπμέν' κὶ τιμημέν'.

—Καλὰ λιές, οὐρὲ Μήτρου.

Κὶ δίχους νὰ χάνμε πουλὺν καιρό, τς πῆγα σ' ἕναν παπᾶ, τσ' ἄλλαξα τὰ στέφανα κὶ σήμερα μπουνόρα τς κατιβώδσα γιὰ ἰοὺ χουργιό.

Οὺ Θεὸς κι' ἡ Παναΐα κοντά τς.

Ταῦτα κὶ μένου γειά σ' κὶ ἀντίου μ'

Μήτρους Κουρνόγαλος

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ
ΗΓΟΥΝ ΟΜΙΛΙΑΙ ΕΠΙΚΑΡΡΟΙ)

Τὴν σήμερον
συλλείτουργον
θέλω ψάλλει
τοῦ κερίου Γουνάρεως.
τὸ ὁποῖον
περὶ διὰ τὸ Δαπνίον.
Καὶ γὰρ ἀπτὸς
ὁ ἐνζερεμές,
κομβολογιώτατος
καὶ κουνενές,
ἐμβλέπων ὅτι
οὐκ δύναται ποσῶς
καταφέραι
τὰ πρήγματα καλῶς
τὸ ὁποῖον
ἀκατάλληλος πηδαλιοῦχος διὰ τὸ πλοῖον,
οὐχ ἐλάμβανε τὰ βεβρεχμένα του
ἵνα ξεκουβισθῆναι εἰς τὰ ἴδια
καὶ εἰς τὰ τσακίδισ,
ἀλλὰ μεθ' ἐπιμονῆς δίκην ἡμιόνου
καὶ ξετσιπωσέας μίας ψήφου καὶ μόνου,
ἔπρακτεν ὅ,τι κατεβίβαζεν ἡ κούτρα του
καὶ οὕτωσὶ τὰ ἐκατέφερεν ὡσεὶ τὰ μοῦτρα του
τῆς κατάστασις ἐλθὼν ζελβοδιμυτοειδὲς
καὶ τὰ μάλα ἀηδές,
τὸ ὁποῖον
οὐκ ἐμπορέπει νὰ τὸν διέλθωμεν ἐκ τὸ σουβλίον:

Ὑστερογραπτέον· Ζωλζέταν, Δίδας Γ.Τ. καὶ Θ. Κ., Δ. Μεταφτσ. καὶ λοιπέα λοιπά.
Ἐπχαρισθῶ ὑμῖν ἀπειριάκις
καὶ κατασπάζομαι ὑμᾶς ἑκατονδάκις
τὸ ὁποῖον γαλλιξὶ μερσίον.

Ὁ Ἀγκαθάγγελος

ΤΟ ΠΑΝΟΡΑΜΑ ΤΗΣ «ΣΦΑΙΡΑΣ»

Ἐδῶ, κυρίες καὶ κύριοι, γλέπετεν τὸν παρὼν χόντζας, τὸ ὁποῖον ποσῶς χόντζας εἶνε πέριξ ὁ κύριος Γούναρης μετὰ τὴν κομπολόγα του, τὸ ὁποῖον τὸν ἀδιώρησε μπέη ὁ Κεμάλης, ἕνεκα οἱ καλὲς ἐπερεσίες του πρὸς τὴν τουρκικὴ πατρίς.

—Ἐδῶ, κύριοι, γλέπετεν ἀπτὰς τὰς κολοκύθας πέριξ ἓν τραπέζιον; Κυττάξετε περικαλῶ καλλίτερα ἵνα διὰ νὰ ἰδῆτεν πῶς ὅτι εἶνε οἱ ὑπουργοὶ τῆς κυβέρνησις στρατογούναρη, τὸ ὁποῖον ὅταν ἔκαναν ὑπουργικὸ σεγβούλιο.

—Ἐδῶ, κύριοι, γλέπετεν τίποτις, ἂν περιπτώσεις ὅμως καὶ ἤτανε λοὺς ἀπτός' θὰ ἐγλέπατεν μίαν καρμανιόλα, στὴν πλατέα τοῦ Συνταγμάτου, τὸ ὁποῖον πρὸς γιὰ νὰ κόβῃ ἀράδα τοὺς ὑπεύτυνους.

—Ἐδῶ, κύριοι, γλέπετε τὸ μέγα καὶ τρανὸ θᾶγμα ἀπὸ τὸ σήμερον αἰῶνα νὰ μεταφερόμαστε ἐντὸς σὲ δέκα μέρες στὴν ἀποχὴ τοῦ 97, καὶ ἕνα στρατὸ ποὺ νικάει ἕντεκα χρόνια καὶ πέρασε τὴν ἀρμυρὴ ἔρημος, νὰν τὸν ἐφέρουνε σὲ τοιούτη κατάστασις οἱ προκομμένοι κυβερνῆτες, τὸ ὁποῖον νὰ ὑποχωράῃ μπροστὰ στὸν Τούρκο.

—Ἐδῶ, κύριοι, γλέπετεν τὴν ὡραία μας Σμύρνη, τὸ ὁποῖον τήνε χάνουμε μὲς ἀπ' τὰ χέρια μας, ἕνεκα ἡ πᾶσα νόσο καὶ μαλακία τοῦ μυαλοῦ τῶν Πέντε.

—Ἐδῶ, κύριοι, γλέπετεν τοὺς κακομοιρέους προσφύγους, τὸ ὁποῖον καταστράφτηκαν καὶ φεῦγον νὰ μὴν τοὺς σφάξῃ ὁ Κεμάλης, ἔρχονται ἐδῶ καὶ ἐμεῖς μὴν ἔχον ποὺ νὰν τοὺς κάτσουμε καὶ πῶς νὰν τοὺς θρέψουμε τοὺς ἀδερφούς μας.

—Ἐδῶ, κύριοι, δὲ γλέπετε μέν, ἠκούετε δὲν τῆς κατάρες καὶ τὸ βαρυγκόμιο τοῦ κοσμάκη γιὰ τὸ αἷμα ποὺ χύθηκε ἀδίκως ἀπὸ τοὺς καταστροφέας τοῦ ἔθνου.

—Ἐδῶ, κύριοι, δὲ γλέπετεν μπλέον τίποτις γιατὶ καιρὸς εἶνε νὰ κλάψουμε οὖλοι τὴ μοῖρα μας.

Ο ΠΑΤΕΣ

Παρακολουθήσατε στὴν 5ην σελίδα τὰς περιπετείας τῆς Ὀρφανῆς Δακτυλογράφου.

ΤΟΥ ΒΛΑΜΗ ΤΑ ΚΑΜΩΜΑΤΑ

ΤΣΕΤΟΥΛΑ

Ἔ ρέ, στρωπατσάκι ποὺ τῶσαξα πάλε τὰ προχτὲ, νὰν τ' ἀκοῦνε τ' ἀφτιά σου καὶ νὰ μὴν τὸ πιστεύουνε τὰ μάτια σου, ρὲ Μανιώ κοσμοϊστορικιὰ κι' εἰδωλολάτρισσα!

Ποιὸς εἶδε τὸ Χατζανέστη, λέω, κοὶ δὲν τόνε φοβήθηκε! Τὸ ἴδιο κι' ἐμέ. Πῶς;

Εἶχα κατέβει ποὺ λές, στὸν Περαίσ, Καστελλοειδῶς τὸ πρᾶμμα πρὸς σφίξιν ρετσινὲ καὶ δὲ συμμαζεται. Τὸ φέρνουνε ἀπεναντίας ἀπ' τὴν Αἴγινα κι' εἶνε θεὸς, μώρ' ἀφέντρα μου!..

Πῆγα τὸ λοιπὸν ὅπου δεῖ σ' ἕνα ταβερνεῖο καὶ βρῆκα τὰ παιδιὰ ποὺ μ' ἔχανε προσκολέσει γιὰ τὸ τζιαφέτι, ντερβίσα μέχοι λουλᾶ καὶ μαστοῦρι ἅπαντσ, γιὰ νὰ ξέρῃς. Θρόφιμοι τῆς Περα ἴκῆς Χερσόννησος, νὰ φανταστῆς.

— Γειν, χαρμάνηδες! τοὺς κάνω.

— Γειά σου παλὴ ἀμερτία! μοῦ ἀπαντοῦνε.

Καὶ στρωνόμαστε στὸ τζιαφέτι κι' ἀρχινήξαμε τὸ φαγοπότι καλλιτεγγικά, ρὲ μαννάρα μου, ἤγουν μπουκιὰ καὶ ρούφα ἐναλλάξις.

Εἴχανε σάξει στὸ φοῦρνο ψάρι παπᾶ γιαγνὶ οἱ μυστήριοι, τὸ ὁποῖον ὡς ἔχ τὸ πολὺ ἁλατοπίπερο δὲν πάει κάτου ἄνευ νὰ ποτίσῃς τὸ λαρῦγγι σου. Περικαλῶ;

Οὕτω πως, ρὲ ξερολούκουμη, προτοῦ νὰ τελειώσουμε τό μάσσημα, εἴχαμε κατασκευαστῇ οὖλοι σταφιδοπιηιτικὴ ἑταιρεία, βοὺρ πατσαβοὺρ καὶ σίσ, μ' ἄλλα λόγια φέσα τούρκικα. Ὅπως τὸ καταλαβαίνεις κι' ἐλόγου σου ποσῶς ἀργήσαμε νὰ φτάξουμε στὰ γιαρεδάκια καὶ στὰ μερακλὲ-ὀλέ.

Ὁ Θέμης ὁ Μπέρδουλας ἐπαιάνιζε τὸ μπαγλαμᾶ κι' ἐγῶ γραντζούναγα τὴν κιθάρα μειλιχίως, ρὲ μελομακάρουνη, καὶ γιόμιζε ἡ ἀτιμόσφαιρα μελουδίες λὰ μινόρε.

Τὸ λοιπὸν τί ἐσυνέβηκε ἐν τέλεις; Ὁ κάπηλος τῆς τοβέρνας ἕνεκα ποὺ δὲ μᾶς γνώριζε ὀπ' τὴν καλή, μᾶς εἶδε ἔτσι μεθυσμενάκια καὶ τοῦ πέρασε ἀπ' τὴν ἰδέα πῶς μπορεῖ νὰ μᾶς τὸ σκάσῃ τὸ παραμυθι. Τὸ ὁποῖο μᾶς κουβαλάει ὁ στριψόδικος ἕνα λογαριασμὸ τρεῖς στὸ λάδι τρεῖς στὸ ξυδι κι' ἔξε στὸ λαδόξυδο. Κάπου ὀγδόντα ραμὲς μονάχα γιὰ κρασί.

—Ρὲ μήμπως γράφει σαράντα καὶ τὰ βλέπω διπλᾶ; τοῦ κάνω.

—Ὄχι, ὀγδόντα εἶνε, μοῦ ἀπαντεῖ.

—Τί λέ, ρὲ γουνσρικέ! τοῦ κάνω. Ποῦ τὸ βάλαμε ὀγδόντα ραμὲς κρασί; Νοὶ μέν, δὲν σοῦ λέω, τὸ κατεβάζουμε ἀπτευστὶς τὸ χρουσούζικο, δὲν εἴμαστε ὅμως καὶ σφουγγάρια.

Κάνω κι' ἐγὼ τὸ δικό μου λογαριασμό, γιατὶ τὸ συνηθάω πάντοτες ἅμα στρώνουμε σὲ πανηγυράκι, νὰ σημειώνω μὲ τὸ βολῦμι στὸ μπακέτο κάθε ὀκᾶ ἢ μπύρα ποὺ ἔρχεται. Καὶ ἀνακαλύβω πῶς μᾶς ἔβαινε περιπλέον κόπου ἕνα κοσπεντάρικο, ὁ ἐνιαῖος!

«Ἄ, εἶσαι καὶ τοιοῦτος!» σκέπτηκσ. «Πρέπει νὰν τοῦ βαρήσουμε τσέτουλα, ρὲ παιδιὰ» τοὺς κάνω ὑπὸ χεμύθεια. «Ἅγιος ὁ Θεὸς καὶ καλὸς ὁ λόγος σου, ρὲ χρυσόστομε» φώναξαν ὅλοι μαζὶ οἱ ἀρκαντάσηδες, τὸ ὁποῖον εὐφραίνεται ἡ καρδιά τους ἅμα ἀκοῦνε περὶ κάτι τέτοισ.

—Καλά, λέω τοῦ κάπελα μεγαλοφώνως, ἀλλὰ δὲν τελειώσαμε ἀκόμα. Πιάσε μας καὶ τὴν τελευταία.

Τὴν ἔφερε, τὴν ἤπιαμε, καὶ σηκωθήκαμε.

—Γειά σου τώρα καὶ σ' ἄλλα μὲ ὑγεία!

—Καλὰ κι' ὁ λογαριασμός;

—Γράφτονε πίσ' ὀπ' τὴν πόρτα κι' ἅμα δὲν ἔρθουμε νὰ στὸν πλερώσουμε, σβύστονε.

Ἐκεῖνος ὅμως ἤθελε νὰ μᾶς παραστήσῃ τὸν τσαγκὸ καὶ χούμηξε ἀπάνου μου. Τὸν ἁρπάγνω τότες ὀσφυακῶς, κι' ἔ ρὲ Χριστὲ μουρμούρη, τ' εἶνε τὰ πάθη σου μπροστὰ στὸ μπὸξ ποὺ δούλεψε στὴν πλάτη του!.. Πουρὲ πατάτα τὸν ἐκατασκεύασσ, τὸν κερασφόρο! Στὸ τέλος τοῦ δίνω μιὰ κλωτσιὰ καὶ τὸν στέλνω τσίφ ὑπόγειο ποῦχε τὰ οἰνοβάρελα. Τὸν κλειδώνω κεῖ μέσα καὶ στρίβουμε κανονικῶς, ἄνευ πλερωμή, γιὰ νὰ μάθῃ ἄλλοτες νὰ πλαστογραφάῃ τὸ λογαριασμό. Δίκηο, ρὲ μάτια;

Ο ΒΛΑΜΗΣ